

A romantic painting of a couple embracing under a red umbrella in a park. The scene is set in a lush, green park with a stone bridge in the background. A tall, ornate street lamp stands to the right. In the foreground, there is a small table with two chairs, and a dog is visible on the left. The overall atmosphere is soft and nostalgic.

ANABELA BASALO
KOBNA GREŠKA

1. Poglavlje

Sneg je vejavao tako da se činilo kao da nikada neće stati. Iznenađeno je naišao početkom novembra kad su se ljudi još navikavali na jesenje kiše i njih krivili za svoje loše raspoloženje. A onda se nebo osvetilo, poslavlši hladan vazduh po kom su zaplovile krupne pahulje. Mlade devojke su prestale da peglaju svoje duge kose, svesne da ih na takvom vremenu ništa neće spasti od čupavosti.

Branka nije imala takvih problema. Nije trpela da joj duga plava kosa bude ukroćena. Volela je miris kiše i snega u kosi, a i one teške, nepravilne lokne koje bi joj se po takvom vremenu uvek pravile.

Lepša sam kad pokisnem, govorila bi kad god bi je neko opomenuo što bez kišobrana ili kapuljače izlazi na nevreme.

Branka je bila prkosna u svakom smislu. Odrasla je pored dva starija brata jer je njen otac, građevinski inženjer, stalno putovao po azijskim zemljama, a majka je bila težak dijabetičar. Zbog takvog života ova dvadesetosmogodišnja devojka podigla je odbrambeni zid oko sebe, nevidljiv ali tako čvrst da ga je bilo skoro nemoguće probiti. Iz velikog grada na jugu preselila se u veći grad nešto severnije. Tamo je dobila posao u ministarstvu zdravlja, i to preko očeve veze, samog ministra. Pre mnogo godina, još kao mlad momak, ministar je ostao dužan mnogo para na kocki, a Brankin otac, takođe strastveni pokeraš, pokrio je njegove dugove. Tada mu je spasao i život, jer su poker igrali sa žestokim momcima koji su svaki dug naplaćivali životom. Naravno, kad se dokopao ministarske fotelje, ministar je zbog novog položaja strahovao da žuta štampa i politički protivnici ne otkriju njegove mladalačke grehe. Niko drugi nije imao razloga da obelodani tu ministrovu tajnu – većina žestokih momaka s kojima je igrao karte takođe su postali neki političari, a neki su odavno bili mrtvi, upucani, izbodeni ili predozirani. Jedino je građevinski inženjer s juga, koji se na beogradskim pokeraškim seansama pojavljivao isključivo kad bi se vratio sa svojih dugih putovanja po Istoku, mogao da napravi problem ministru jer mu ovaj nikad nije vratio novac. Pošten čovek, van

politike, lako je mogao da ispriča nekom novinarčiću čitav onaj cirkus koji se desio davnih dana. Zato je, samo mesec dana nakon što je seo u ministarsku fotelju, ministar zdravlja Adam Čolić potražio Brankinog oca. Naravno, dugove nisu spominjali, ali je na odlasku Adam obećao svom ljubaznom domaćinu, sada penzionisanom inženjeru, da će mu zaposliti kćer čim završi ekonomski fakultet, što je uradio.

Od očeve ušteđevine Branka je kupila mali stan na granici Zemuna i Beograda, u ulici koja je još imala vojvođanski šmek, ali u oblakoderu koji je sasvim bio nalik na ostale novobeogradske oblakodere. Stančić je bio na poslednjem, desetom spratu, u potkrovlju. Tu se Branka uselila i započela svoj novi život. Kako je bila prkosna, zatvorena i retko nasmejana, njene koleginice iz ministarstva su o njoj govorile kojekakve neistine jer nikako nisu mogle da joj se približe.

Branka je bila vredna, možda baš zato što je bila usamljena i što joj prijatelji nisu bili potrebni. Dok je odrastala, o njoj su vodila računa njena dva starija brata, Boban i Vladimir, koji su je preterano štitili. Nigde nije mogla da izađe a da njena braća do detalja ne saznaju šta je radila. Držali bi joj duga predavanja za svaki nepriemerani potez. Kad je počela da izlazi s prvim dečkom, tačnije kad je u svojoj dvadeset i prvoj godini izgubila nevinost s njim, braća su i to saznali i optužili je da je osramotila porodicu. To je bilo u potpunoj suprotnosti od onog kako su se oni ponašali. Bili su daleko od moralnih i uzornih momaka. Kako im je otac dobro zaradivao po inostranstvu, a bolesna majka ih obožavala do imbecilnosti, oni su izrasli u poželjne zavodnike. Prvi su imali dobar auto i oko sebe su okupljali devojčice koje su jurile da se bogato udaju, a takve nisu ostavljale Bobanu i Vladimiru prostora da sretnu neke koje imaju šta i da daju, da kažu ili da budu poštovane. Zato su njih dvojica nipodaštavali žene, a štitili Branku. Znala je to ona, nije mogla da im zameri što su verovali da su sve žene kurve, osim njihove majke, ali je odahnula kad je došla za Beograd. Imala je čak utisak da je otac, nakon što je prestao da putuje, shvatio koliko je propustio od roditeljstva i koliko je Branka ispaštala zbog svega, pa ju je

namerno poslao daleko od ostatka porodice. No, promenom sredine ona nije prestala da oseća kako treba da pazi šta priča i kako se ponaša. Kao da su joj braća još bili za petama.

2. Poglavlje

Zaustavila se kod trafike da kupi cigarete i zamalo pala kad je izašla iz automobila. Psovala je svoj posao i to što je baš ona danas morala da krene u centralnu Srbiju po takvom vremenu. Službena „škoda oktavija“ ju je dobro služila, no svaka žena, ma koliko bila dobar vozač, ima strah od loših vremenskih uslova. Kod starije prodavačice u trafici raspitala se za ulicu do koje je trebalo da stigne. Naime, tu je živela žena koja je Ministarstvu zdravlja prijavila neobičan slučaj u koji Branka nije verovala, ali je morala da ga ispita. Nekako je shvatila na kom semaforu bi trebalo da skrene levo, a kuda da nastavi pravo, pa se uputila dalje kroz pospanu, snegom zavejanu Čupriju. Bila je blizu svog rodnog grada. Samo stotinak kilometara ju je delilo od braće, koja su sad verovatno bila u svojim kafićima, majke, koja je zasigurno ležala ispod gomile pokrivača i kukala na slabost, i oca koji je uživao u svojim penzionerskim danima tako što je visio u kladionicama po čitav dan. Nije osetila nostalgiju, naprotiv, ježila se od pomisli da je tako blizu njima, a da ne želi da ih vidi. Jedva je čekala da se vrati u svoj mali stan, da upali radio i sluša muziku u samoći.

Na ovaj zadatak ju je poslao zamenik ministra Čolića, nervozni, namršteni ali dobronameran mrgud Jovanović. Branka je predosećala da je od svih službenika izabrao baš nju samo da bi je mučio i naterao da više komunicira s ljudima. To je bila idealna prilika da Branka bar malo sruši svoj odbrambeni zid i počne da komunicira s nepoznatim ljudima. Sve vreme se nadala da će u ženinoj priči i u dokumentaciji pronaći tragove neistine i da će slučaj okončati već popodne kako bi se što pre vratila u Beograd.

Očekivala je da porodica Trnavac živi u zgradi u kojoj se već od ulaznih vrata oseća onaj karakterističan miris kaca od kupusa i u kojoj bicikli stoje naslonjeni na podrumске rešetke. Ni sama nije

znala zašto je tako zamišljala mesto stanovanja Radmile Trnavac, koja je Ministarstvu podnela prijavu protiv jedne privatne beogradске klinike u kojoj je boravila. Pošto je ta klinika već imala određene probleme s klijentima, Ministarstvo je rešilo da njihov slučaj istraži diskretno i bez velike buke. Radmila Trnavac se, naime, pre godinu dana zaputila u Beograda da bi plastičnom hirurgijom sakrila tragove opekotina na telu nakon što je zamalo stradala u požaru u svom stanu izazvanim eksplozijom plinske boce. U pismu koje je uputila Ministarstvu napisala je kako su joj na klinici rekli da će joj osamdeset posto opečenog dela tela biti obnovljeno kožom koja će joj biti skinuta sa drugog, očito manje eksponiranog dela tela, ali se čitava procedura iskomplikovala. Njen vrat i jedan deo lica su izgledali bolje nego pre operacije, ali deo odakle je skinuta koža podlegao je infekciji. Dva meseca nakon operacije dobila je užasne bolove, od butine naniže noga je počela da joj otkazuje, koža joj je pocrnela, postala je hrapava i užasno ju je bolela. Pošto se sve mnogo iskomplikovalo, lekari su joj rekli da je jedino rešenje amputacija noge. Uzrok takvog stanja bila je nemarnost u postoperativnom procesu jer joj rana nije bila dobro dezinfikovana.

Branka nije volela bolesne ljude. Bilo joj je dovoljno što je čitavog života gledala kako joj se majka zlopoti. Pitala se da li će prema gospođi Trnavac uspeti da se postavi tako da joj da do znanja kako nema sažaljenja prema nepoznatim ljudima i kako je tu, u Čupriji, samo da bi saslušala priču i uzela dokumentaciju, i ništa više.

No, porodica Trnavac nije živela u četvorospratnici, već u raskošnoj bledoružičastoj kući s prelepim dvorištem. Dva „mercedesa“ bila su parkirana ispod nadstrešnice. Porodici Trnavac novac svakako nije nedostajao, što je Branku poprilično iznenadilo. Da je Radmila Trnavac, budući invalid, živela u lošijim uslovima, njene pritužbe bi se mogle opravdati željom za novčanom nadoknadom. Takav slučaj bi Ministarstvo lako prebacilo na kliniku, koja bi bivšoj pacijentkinji novcem platila da zaboravi da je ikada imala plastičnu operaciju. Međutim, pošto novac nije bio problem, Branka je

shvatila da će Ministarstvo morati mnogo više da se angažuje oko ovog slučaja.

Znala je Branka da razmišlja kao neko ko nema srca, ali kako nikada nije želela ni samu sebe da sažaljeva, tako je još manje mogla da oseća nešto, pa i sažaljenje, prema drugima.

3. Poglavlje

porodice Trnavac, sneg je i dalje vejao. Očistila je kola i sačekala da se motor zagreje kako bi se otopio i onaj tanak sloj leda koji se nahvatao na šoferšajbni. Tresla se od zime i razmišljala o svemu što je videla i čula. Slučaj ju je zaintrigirao. Bila je pod utiscima i nije mogla da im se odupre. Pred očima joj je bila tridesetdvođodnja Radmila, nežna žena smeđe kose, tankog struka, malih stopala, nasmejana i pored užasne tragedije koja joj se dogodila. Iako je hodala pomoću štaka, uspevala je da se brine o svoje dvoje male dece. Lice joj je bilo izobličeno, ali na neki način još lepo i pored očito lošeg pokušaja da se opekotine koje su zahvatile ramena, vrat i levi deo lica prikriju. Morala je da bude očajna, morala je da bude besna, morala je da mrzi život zbog svega što joj se desilo. Ali Radmila to nije pokazivala. Uslužila je Branku kao najbolju prijateljicu. Gospodin Trnavac, ugledni advokat, nije bio kod kuće, pa su dečica trčkarala oko Brankinih nogu, a ona ih trpela jer je znala da mora biti ljubazna.

– Vidite, stvar je jasna. Sad sam ovakva, a za koji dan neću imati ni ovu nogu, koja mi doduše mnogo ne služi. Ali imam porodicu, divnog muža koji me neće napustiti. Znaete, on je jedan od najlepših muškaraca ovde, a sad ima ženu-nakazu, s kojom možda više neće moći da oseti pravo uzbuđenje u krevetu. Imam malu decu koja još nisu svesna toga šta mi se desilo i šta sve može još da mi se desi. Uz mene su, moji su i neću sebi da otežavam život jadikovanjem. Ali to što se meni desilo ne bi trebalo više nikom da se ponovi. Zvala sam tu kliniku, zvala sam ih da vide da li mogu nekako da isprave ono što su uradili, jer je očigledno da nisu dobro dezinfikovali ranu niti su brinuli o mogućim komplikacijama.

Međutim, ignorisali su moje molbe. Moj muž će podneti tužbu, ali tek ako vi u Ministarstvu ne uradite ništa. Ne bih da se povlačim po sudovima, pogotovo kad ostanem bez noge. Htela bih da ih zatvorite kako ti lekari nekom drugom ne upropaste život kao meni. Razumete li me?

Branka je razumela, ali nije mogla glasno da kaže svoje istinsko mišljenje o svemu tome. Bilo joj je jasno da je gangrena nastala zbog loše postoperativna nege onog dela s kog je skinuta koža. Ali lekari su mogli da kažu da se Radmila nakon povratka kući nije pridržavala njihovih saveta. Mogli su lako da se ograde od onog što se desilo nakon što je ona napustila kliniku, zadovoljna malom korekcijom na vratu i licu. Pitanje je kako dokazati da je Radmila jedna precizna, čista žena koja nikada ne bi dozvolila da joj se inficira jedan deo tela.

Radmila ju je na rastanku pitala hoće li će učiniti nešto za nju, da li će uspeti da zatvore kliniku koja joj je to napravila, ali mlada žena nije umela da odgovori. Branka se pozvala na to da će pregledati svu dokumentaciju i sve nalaze koje joj je Radmila uredno predala u povećoj fascikli. Jedva je čekala da ode, da se dokopa automobila i ostane sama.

Bojala se osećanja prisnosti i sažaljenja koje je osetila u kući porodice Trnavac. Nije želela da se vezuje za ljude i njihove nesreće. Nije želela da se vezuje za bilo kakve slučajeve. A ovaj ju je baš potresao. Nečiji problem postao je deo njenog života, što ju je opteretilo.

Auto se konačno zagrejao i ona je mogla da krene kući.

4. Poglavlje

Zbog velikog zastoja na autoputu u Beograd je stigla mnogo kasnije nego što je planirala. Nije otišla u Ministarstvo, već pravo u svoj stan, gde je pustila muziku, ispekla kobasice i u slast ih pojela, a onda krenula po tuš. Tuširala se duže nego obično, kao da je vodom pokušavala da spere one ružne slike koje nikako nije mogla da izbaci iz glave. Sutra je trebalo Jovanoviću da prenese sve što je

saznala, kao i da mu preda dokumentaciju. Najlakše bi bilo da je mogla da mu kaže kako slučaj nije dovoljno čvrst da bi se Ministarstvo bavilo njime. Međutim, bilo je poznato da je upravo Ministarstvo na sve načine šttilo doktore, naročito privatne klinike, kojima je i izdavalo dozvole za rad. Niko nije želeo skandale. Branka je ipak bila svesna toga da Radmilu neće otkaćiti tek tako. Sam pogled na tu ženu bio je dovoljan da u mislima zapali kliniku koja joj je to napravila.

Legla je u krevet i pokušala da zaspí, ali se umesto toga dugo prevrtala, preznojavala, ustajala i šetala ukруг. U jednom trenutku je čak pokušala i da čita, ali bezuspešno. Misli su joj bile u Čupriji. Mučilo ju je to što će jedna žena ostati bez noge zbog tuđe nemarnosti.

Sledećeg jutra ušla je u kancelariju zamenika ministra s podočnjacima koji za nju nisi bili karakteristični. Zamenik ju je pogledao ispod obrva, kao da mu nije drago što se odazvala na njegov poziv. Imao je stav večitog namćora, na koji su se svi navikli, naročito Branka, koja mu je bila slična.

– Kako si prošla na putu?

Znala je da je ne pita kako je vozila po snežnoj mećavi, već da želi da pređe na konkretne stvari. Izvadila je fasciklu koju je dobila od Radmile i stavila mu je na sto. Zamenik je nije ni pogledao.

– Mislim da je ovaj put ozbiljno. Klinika je upropastila život te žene. Uskoro će ostati bez jedne noge, i to sve zbog neadekvatnog postoperativnog procesa za koji je, po mom mišljenju, kriva samo lekarska nestručnost.

– To je tvoje mišljenje. Pregledaću dokumentaciju, pa ću videti.

Znala je da je to sve što se od nje očekivalo. Jovanović će prema papirologiji i nalazima iz fascikle doneti dalji sud i sve će zavisiti od toga kako se njemu učini da živi Radmila Trnavac, domaćica iz Čuprije. Krenula je ka vratima, želeći da ostavi sav teret u ovoj kancelariji, ali nešto ju je sprećilo u tome. Zastala je i vratila se do zamenikovog stola. Pogledao ju je začuđeno, nenaviknut da se ta mirna, zatvorena devojka ponaša kao da je nešto zaboravila.

– Zameniče, mislim da vam dokumentacija neće dati dovoljno podataka. To ipak morate videti na licu mesta. Ta žena... ona je pravi dokaz lekarske greške.

– Branka, rekao sam ti da ću se držati onoga za šta postoje dokazi.

Shvativši da zamenik ne veruje i ne ceni njen lični sud, Branka se usudila da bude grublja nego obično.

– Tražim od vas dozvolu da odem do te klinike i raspitam se o slučaju.

Njen glas je bio leden i odlučan, ali zamenikovo lice je pokazivalo koliko se on oseća uvređeno.

– Šta ti pričaš? Kakvo raspitivanje? Sad mi tu glumiš policajca! Ne dolazi u obzir!

– Ali, zameniče, bojim se da vi nećete uspeti da shvatite iz tih papira šta se stvarno dogodilo.

– Ja sam glup, šta? Nisam stručan?

– Nisam to rekla, ali nije isto čitati nalaze i videti jezive stvari u realnosti.

– Napusti kancelariju dok nisi preterala i naterala me da razmišljam o tvom novom radnom mestu kafe-kuvarice. Ti ćeš meni da ja neću razumeti...

Svesna da ga je uvredila, iako joj to nije bila namera, Branka se povukla. Vratila se u kancelariju. Tamo je zatekla svoje kolege, dvojicu lekara koji su radili u administraciju zbog bliskih rodbinskih odnosa s nekim od političara iz stranke kojoj je pripadao ministar, kako igraju igrice na kompjuteru i zdušno psuju. Branka ih nije podnosila, a nisu ni oni nju. Smatrali su je lepom divljakušom koja samo na momente odluta u mislima i izgubi onaj surov, tvrd stav prema svetlu, ali definitivno nisu mogli mnogo da komuniciraju s njom. Čim je ušla, njihove psovke su se proredile, a glasovi stišali, no Branka se ionako isključila iz spoljašnjeg sveta i samo mislila o Radmili Trnavac, koja možda baš u tom trenutku očekuje njenu pomoć.

5. Poglavlje

Nedelju dana nakon putovanja u Ćupriju Branka je shvatila da zamenik nema nameru da joj poveri bilo šta vezano za slučaj Trnavac. Pokušala je da se raspita kod njegove sekretarice da li je nešto raspravljano o tome, ali nije joj uspelo.

Zato je rešila da umiri svoju savest na jedan sasvim drugačiji način. Pozvala je broj klinike na kojoj se Radmila operisala i zakažala je razgovor s jednim od hirurga predstavivši se kao potencijalni klijent koji razmišlja o liposukciji. Zakazano joj je za petak, što je značilo još dva dana čekanja. Naravno, nije joj padalo na pamet da to podeli s bilo kim iz Ministarstva, a kako nije viđala nikoga van radnog mesta, to je kuvalo u njoj, pa je jedva dočekala petak.

U dva sata je pokupila svoje stvari i obukla kaput. Kolege iz kancelarije su je čudno gledale, nenaviknuti da ona prva napušta posao, i to sat pre isteka radnog vremena. Namerno im ništa nije rekla, ali je debeloj kafe-kuvarici u prolazu saopštila da joj nije dobro i da mora hitno kući, čisto ako neko upita za nju.

Klinika je bila na periferiji grada, u naselju u kom su živeli novopečeni biznismeni koji nisu stigli da se obogate na vreme da bi na Dedinju rezervisali neki slobodni plac. Kako nije smela da krene službenim kolima, a njen „jugo“ je te zime ispustio dušu, morala je da sedne u autobus i ode tamo gde do tada nikada nije mislila da će se uputiti. Vozila se dugo. Oblakodere i saobraćajnu gužvu zamenule su kuće s dobro čuvanim dvorištima, a onda je sišla na stanici baš ispred klinike. Stigla je deset minuta ranije. Unutra je sve bilo od mermera i tako skupoceno da je stekla utisak kako njihovi klijenti moraju da budu dubokog džepa. Sad joj je bilo jasno da Radmila Trnavac nikako nije mogla da stanuje u četvorospratnici s prljavom fasadom, jer u tom slučaju ne bi sebi mogla da priušti operaciju na ovakvoj klinici. Mlada devojka obučena u belu usku uniformu ljubazno ju je uputila u čekaonicu. Branka je sela u kožnu fotelju i uzela prvi časopis koji joj je bio pri ruci. Bio je to neki modni magazin, što je nije zanimalo, ali se pravila da okreće stranice kako bi smirila nervozu.

Kroz jedna vrata je izašla visoka žena u skupoj garderobi, preplavivši čekaonicu mirisom skupocenog parfema. Posle te žene

pojavi se niska bleđa devojka, takođe u uniformi, nasmešila se Branki i pozvala je da uđe. Unapred plativši razgovor s doktorom, Branka je napokon zakoračila tamo gde je, može biti, prvi put došla i Radmila. Visok muškarac crne kose stajao je okrenut leđima. Nije bio u uniformi, već u modernom plavom džemperu i farmerkama. Okrenuo se baš u trenutku kad se pitala da li je po propisu dočekivati pacijente bez lekarskog mantila.

Odmah ju je presekao pogledom punim optimizma. Bio je snažan, lep, očiju plavih kao more. Takvi muškarci su joj se dopadali, ali je istovremeno i zazirala od njih jer je znala da je dovoljan samo jedan pogled ili gest da je obore s nogu. Srdačno joj se nasmejao i pružio ruku.

– Vi ste Branka Raspopović?

– Da.

– Drago mi je. Ja sam doktor Viktor Lovrek.

– Jasno da ste doktor, čim ste ovde. Bar bi tako trebalo da bude.

Branku je iznenadila ta ironija koliko i njega. Zaleđenog osmeha, nekoliko sekundi ju je netremice posmatrao, da bo joj onda pokazao da sedne, preskočivši svoj odgovor.

– Došli ste zbog liposukcije, zar ne?

– Da. Kao i sve žene koje nemaju pravih zdravstvenih problema, već samo problem stalnih dijeta, tako i ja želim da se lako i bez mučenja oslobodim masnih naslaga.

Besomučno je lagala, ali drugačije nije mogla da dođe na kliniku. Ni sad nije znala kako će se izvući iz svojih laži, a naročito kako će saznati nešto o slučaju Trnavac, no ovaj prelepi doktor joj je išao na živce i bila je odlučna da igra svoju igru do kraja.

Viktor Lovrek se zagonetno nasmešio. Odmerio ju je od glave do pete, ali diskretno. To nije bilo ni nalik onom pogledu kojim doktori žele da pokažu kako obraćaju pažnju čim vide pacijenta.

– Vi znate, Branka, šta je liposukcija?

– Naravno da znam! Zašto me to pitate? Ne bih bila ovde da ne znam.

– Zanima me kakva je vaša definicija liposukcije?

– To je usisavanje masnih naslaga. Dobro, doktore, nisam došla na medicinski čas, nego na dogovor. Valjda bi trebalo da mi vi kažete nešto više o tome.

Branku je već počeo ozbiljno da iritira taj njegov osmeh koji nije skidao s lica, a koji joj je govorio kako on zna sve tajne ženske duše.

– Rado ću vam reći sve o tom zahvatu. Najlakše mi je da vam uzmem novac i da uradim operaciju. Nije problem u tome.

Zastao je, što je lažnu pacijentkinju navelo da podigne obrvu i tako ga natera da što pre dovrši ono što je započeo.

– Ali bojim se da bi to bilo bacanje vašeg novca i da bih načinio gadnu prevaru.

Šokirana pominjanjem nekakve prevare, Branka se ispravila u udobnoj stolici, ne skidajući pogled sa zgodnog doktora. Nije mogla ni da nasluti šta mu se vrzma po glavi.

– Kako mislite, prevaru?

– U vašem slučaju bi to bila prevara. Gospođo ili gospođice Raspopović...

Zastao je u iščekivanju da ona razreši dilemu njenog bračnog stanja, ali Branka je ćutala iz inata. Smatrala je da to doktora ne bi trebalo da interesuje.

– Vidite, vi spadate u kategoriju mršavih žena, kojima liposukcija nema šta da izvuče. Dakle, voleo bih da znam otkud vam ideja da dođete ovde i raspitujete se za liposukciju.

Svesna da je na neki način uhvaćena u laži, pocrvenela je. Mozak joj nije radio dovoljno brzo kako bi uspela da se odmah izvuče iz laži.

– Otkud vi znate da li ja imam masne naslage ili ne? Niste tražili da se skinem, pa da vidite kolike su moje butine i celulit koji visi na sve strane.

Znala je da je potpuno besmisleno tako zgodnom muškarcu reći tako grozne stvari o svom telu, ali nije umela da smisli ništa bolje. Viktor joj se i dalje smešio.

– U redu. U pravu ste. Možda nosite suviše tesnu odeću koja vas toliko stiska da se to ne vidi na prvi pogled. Ali i to možemo da rešimo. Skinite se.

Pogledala ga je s neskrivenim iznenađenjem. Pomisao da bi se skinula pred ovim doktorom činila je da joj u stomaku neka pumpica radi velikom brzinom.

– Neću da se skinem.

– To znači da niste ovde došli zbog sebe. Imate neku prijateljicu koju je sramota, pa je poslala vas? Ili sam ja meta vašeg lažnog prijavljivanja?

Još ponižena njegovom lepotom, rešila je da mu uzvрати gorkom istinom.

– U stvari, nije ni jedno, a ni drugo. Nemam prijateljice, a i da ih imam, ne bi bile one koje razmišljaju o usisavanju sala. Iako ste lep muškarac, očito da nemam nameru da vas zavodim čim sam vam govorila o svom celulitu.

– Šta je onda u pitanju?

Videla je da ga je zainteresovala. Delovalo je kao da Viktor očekuje neku zabavnu priču, pa je Branki bilo drago što će ga razočarati.

– Ja sam iz Ministarstva zdravlja. Došla sam da se raspitam o slučaju žene koja je operisana na ovoj klinici, a kod koje je došlo do ogromne lekarske greške zbog nemara.

Viktor je već na pola njenog izlaganja seo u svoju fotelju. Promena na njegovom licu bila je očigledna. Osmeh je zamenila ljutnja, prikriveni bes.

– Zar se i Ministarstvo postavlja kao uljez i na ovakav način ulazi u klinike?

– Ponekad. Nije valjda da vam samo to smeta? Ja bih pre rekla da znate o kom se slučaju radi, pa vam je unapred potreban razlog da me oterate odavde pre nego što mi odgovorite na pitanja.

– Istina je da nemam pojma o kom slučaju govorite. Ja sam ovde dva meseca, doputovao sam iz Pariza gde sam živeo poslednjih nekoliko godina. A za ova dva meseca ne bih rekao da je bilo nekog slučaja o kakvom pričate.

Shvativši da je upala kod pogrešnog lekara, potpuno se zbunila. Sad nije mogla da ponovo dođe radi neke druge intervencije i da traži drugog lekara. Njen identitet je bio otkriven, pa će biti i te kako oprezni.

– Onda mi je žao što sam pogrešila hirurga. Vratiću se drugi put ili neko od mojih kolega, pa ćemo popričati s vašim kolegama.

Krenula je ka vratima, želeći samo da izađe i pobegne od klinike i tog lepog doktora koji joj je nesvesno poremetio planove. Ali njegov glas ju je zaustavio.

– Branka, čini mi se da vi sprovodite nešto za svoju dušu. Ministarstvo to ne radi tako. Čak bi i policija bila dovoljno pametna da ne šalje mršavu ženu koja će se raspitivati o liposukciji. Mislim da bi se prvo najavili i civilizovano došli, rekavši svoje namere.

Morala je da kaže nešto u svoju odbranu, pošto ju je pročitao. Ali nije imala razloga da mu se pravda.

– Doktore, ja sam iz Ministarstva i mogu vam dati identifikacionu karticu ako mi ne verujete. A to što sam ovde, moja je lična odluka, ne službena. I to priznajem. Što ne znači da sutra neće neko zvanično doći da vas zatvori zbog žene koja ovih dana ostaje bez noge.

Viktor ju je netremice gledao.

– Zašto mi ne ispričate o čemu se radi?

Prvo je želela da mu se nasmeje u facu što je navlači da u samoj klinici priča protiv te iste klinike. Ali on je delovao zaista zainteresovan. Pomislila je da bi, eventualno, mogao da joj pomogne, samo ako je toliko čist da zaista ne zna za slučaj Trnavac i ako bi rizikovao radno mesto radi zakletve koju je davno položio.

– Čudi me da ne znate, ali moguće je da vaše starije kolege kriju sramotu i od onih koji su novi. Radi se o gospođi koja je došla zbog opekotina...

6. Poglavlje

Ispričala mu je sve do detalja, onako kako je ona proživela susret s Radmilom i šta je videla. Viktorovo lice se menjalo, ali se

činilo da ga priča zaista pogađa i da osuđuje na isti način kao i Branka. Kad je završila, bilo mu je potrebno skoro minut da bi progovorio.

– Ne mogu da verujem. To je strašno.

– Znam. E, sad vam je jasno zašto sam ovde.

Shvativši da mu je dala isuviše poverenja, Branka je ponovo krenula ka vratima. On je bio zatečen, što znači da zaista ništa nije znao. Verovatno bi odbio da bude unutrašnji izvor informacija, previše je bio šokiran i razmišljao je o svemu.

– Branka?

– Recite?

– Da li bi vam smetalo da se čujemo za nekoliko dana. Raspitao bih se diskretno na klinici o tome, a onda bih možda mogao i vas da obavestim šta sam saznao. Prosto ne mogu da verujem... Ako je istina, neko mora da odgovara.

– Cinkarili biste svoje kolege meni?

– To nije cinkarenje, već otkrivanje istine. Znete li ko ju je operisao?

– Piše u dokumentaciji. A mogu i da nazovem Radmilu Trnavac da je pitam.

– Evo vam moj broj telefona.

Pružio joj je vizit-kartu.

– I nazovite me koliko već sutra kad saznate taj podatak.

Nije mu ništa odgovorila, osim što je klimnula glavom pre nego što je zatvorila vrata. Pomislila je da bi sad mogla da traži svoje pare nazad, ali se predomislila. Ipak je htela da se malo primiri od Viktorove blizine.

7. Poglavlje

Sutradan je uspela da nazove Radmilu. Ova joj se obradovala, kao pravoj prijateljici.

– Ima li nešto? Da li proveravate kliniku?

– Radi se na tome. Potrebno mi je ime lekara koji te je primio i operisao.

- Sve piše u onim papirima.
- Znam, ali trenutno nisu kod mene, već kod zamenika ministra.
- Znači, nešto se pokreće?

Branka je pomislila kako nema srca da razočara jednu ženu činjenicom da ti svi papiri i nalazi leže negde u zamenikovom ormanu, ostavljeni da se jednom vrate vlasniku, ako ih uopšte bude tražio.

– Nadam se, ali ne bih mnogo da govorim. Dajte mi ime doktora.

Kad je završila razgovor, jedno ime je ležalo na papiru, ime čoveka koga Branka nije poznavala, ali koga je već unapred mrzela. Najgore od svega što je to ime pretilo s papira i u vezi s njim je postojalo nešto što je ukazivalo na probleme. Pročitala ga je i naglas – Mladen Lovrek.

8. Poglavlje

Dugo je prevrtala u ruci vizit-kartu lepog, mladog doktora s prezimenom koje zastrašuje. Mogla je da mu samo pošalje poruku, kratak SMS u kome bi jasno dala do znanja da zna kako je prevarena, kako postoji veza između njega i imena na papiru. Retko prezime nije bilo slučajnost. Ali Brankin inat tražio je veću satisfakciju. Smatrala je da je Viktor pokušao da je prevari kako bi dobio na vremenu, praveći se da ne zna ništa o slučaju Radmile Trnavac. A morao je znati.

S druge strane žice zvonilo je nekoliko puta. Taman što je htela da prekine, javio se zvonak, poznat muški glas, kao da je i to „halo“ izgovarao s onim osmehom kojim dočekuje pacijente.

– Dobar dan, doktore Lovrek. Branka je ovde, iz Ministarstva.

Očekivala je da će mu se ton promeniti, možda i da će joj reći kako je nazvala u pogrešnom trenutku, ali to se nije desilo. Čak je delovalo kao da joj se obradovao.

– Branka, vi ste! Čitav dan čekam da mi se javite. Da li ste saznali ime lekara koji je operisao tu gospođu?

Dobar je glumac, pomislila je.

– Naravno da sam saznala.

– Odlično. Recite mi.

Napravila je malu pauzu. Ako je on i dalje hteo da glumi, Branka je rešila da i sama doprinese boljoj dramaturgiji.

– Doktor Mladen Lovrek.

S druge strane žice nastao je muk. Čak se nije čulo ni Viktorovo disanje. Da li je on to bio iznenađen, pitala se Branka.

– Halo? Viktore?

– Da, čujem vas. Samo... malo mi je potrebno vremena da dođem sebi. Mogu li vas nazvati za desetak minuta na ovaj broj sa kog ste me zvali?

– Možete, to je broj mog mobilnog.

– Zovem vas.

Veza se prekinula. Branka je sedela i nije pomerila nijedan deo svog tela. Sad je već shvatala da Viktor nije znao ništa o slučaju Trnavac. Ko je bio Mladen Lovrek? Njegov brat, otac, možda stric, neki dalji rođak? Nestrpljenje ju je izjedalo. A bilo je potrebno čak pola sata da bi njen mobilni zazvonio.

– Halo, Branka, izvinite što ste tako dugo čekali. Morao sam da dođem sebi i da proverim nešto.

– I? Šta ste saznali?

– Možemo li da se nađemo negde večeras? Da odemo na piće i porazgovaramo?

Nasmešila se, pomislivši kako je svaki doktor ipak sklon mitu, bilo da ga prima ili ga daje da bi nešto zataškao. Samo što ona nije bila u tom svetu.

– Viktore, ako mislite da me potkupite pićem, novcem ili nečim drugim da bih sakrila istinu kojoj sam očito sve bliža, grdno se varate. Nije mi potrebna vaša pomoć da ovaj slučaj dovedem na stranu pravde, pogotovo sad kad mi je jasno da ste u nekoj rodbinskoj vezi sa čovekom koji je kriv za Radmilino stanje. Dakle, nema potrebe da se trudite i da mi plaćate piće.

– Ne razumete, Branka. Nisam uopšte razmišljao o potkupljivanju. Zaista želim da... razgovaram s vama. Postoji nešto što morate da znate, a šta će takođe doprineti vašoj istini.

Razmišljala je. Nije mu verovala, bila je sigurna da će je ubediti da se okane svega što se tiče Radmile Trnavac i Mladena Lovreka. Ali tu je bio i Viktor, zgodan muškarac, neko u čijem društvu ne bi bilo loše provesti sat-dva, makar samo da se razbije monotoniya života. U stvari, veoma ju je interesovalo šta želi da joj kaže i kakvu tajnu kriju dva čoveka s istim prezimenom. To je dugovala i Radmili.

– U redu. Ja nisam motorizovana, a vi sigurno jeste. Dakle, Zemunski kej je najbolja solucija i za mene i za vas.

Brzo su se dogovorili za vreme i tačno mesto viđenja.

9. Poglavlje

Iako je bilo veoma hladno, mnogo zaljubljenih parova je došlo na Zemunski kej kako bi malo ohladili vatre svojih strasti. Šetali su se držeći se za ruke, dok je sneg škripao pod njihovim čizmama. Viktor je kasnio deset minuta. Kad ga je napokon ugledala, uzdahnula je. U dugom crnom kaputu, gologlav i visok prosto je plenio. Ljudi su se okretali za njim, a nekoliko devojčica koje su tuda prolazile zastale su da ga odmere od glave do pete.

– Izvinite što kasnim... Branka, možemo li da pređemo na „ti“?

Nije mu odgovorila. Krenula je ka maloj kafani u kojoj je bilo toplo i gde je ponekad umela da svrati sama na kuvano vino.

Tek kad su seli i otrkavili se od hladnoće, rekla mu je da može da prestane s persiranjem. Zagledao se u njene oči, zbunivši se na trenutak.

– Čudna si ti devojka, Branka. Nekad izgleda kao da te je baš briga šta neko govori, radi, želi i misli, a onda, iznenada, pokažeš drugo lice.

– Ne znam kako si to zaključio, ali me, iskreno, i ne zanima. Nismo ovde da bi pričali o meni, već da čujem šta se to dešava s prezimenom Lovrek.

Sačekao je da im konobar donese po šolju vrelog čaja i tek onda nastavio.

– Vidiš, kad si mi spomenula prezime Trnavac, stvarno nisam imao pojma o čemu se radi. Rekao sam ti da sam kratko u klinici, tako da nisam imao dovoljno vremena da se raspitujem o nekim prošlim pacijentima ili dešavanjima. A onda si... javila da je u pitanju Mladen Lovrek.

– A on je?

– Moj otac.

Videla je na Viktorovom licu da postoji nešto vezano za njegovog oca što mu nanosi bol. Ipak, pitanja nije želela da postavlja dok ne vidi šta će Viktor sam da joj kaže.

– On je na klinici od njenog otvaranja. Vlasnik klinike mu je nudio i deo vlasništva, ali moj otac je već duže vreme bolestan i hteo je samo da radi dok još ima snage, a ne da ulazi u biznis. Tako je na klinici ostao do penzije, tačnije do pre sedam meseci kad je definitivno pao u krevet.

– Tako je bolestan?

– Da, paralizovan je. Cela desna strana mu je oduzeta. Moja mlađa sestra se brine o njemu, jer mi je majka umrla odavno.

Branka je pomislila kako bi to mogla biti kazna Mladenu Lovreku za ono što se desilo Radmili, ali je ipak bila nepravedna pošto je Mladen bio star, a Radmila tako mlada.

– Nastavi...

– Nemam mnogo toga da ti kažem. Kad si mi javila da se ta žena operisala kod mog oca, prisetio sam se njegove priče o jednoj pacijentkinji koju je napustio na pola operacije jer je osetio da mu ruka gubi osećaj, tako da je prepustio onaj lakši deo, završni, svom asistentu. Tad mi je rekao da se plašio kako je sve to završeno, ali zbog lošeg zdravstvenog stanja nije mogao da je prati u postoperativnom oporavku. Sve su to preuzeli drugi lekari s klinike. On se vratio poslu tek kad je ta pacijentkinja poslana kući, a ubrzo je i sam otišao u penziju. Sad sam sasvim siguran da je reč o gospođi Trnavac.

– Da, da, sve mi je jasno... Odlično si to smislio, Viktore. Tvoj otac nije kriv, već asistent i drugi lekari. Znaš, nekako bih te više poštovala da si stao u odbranu cele klinike, da si izmislio kako je

Radmila izlazila noću da bi se ranama valjala po prašini, nego što si mi ispričao ovako neoborivu odbranu za svog oca.

Iako nije sklanjala pogled s Viktora, morala je da prizna da se uplašila od naglog promena sjaja u njegovim očima. Činilo se kao da su poslednjih nekoliko rečenica koje je izgovorila probudile u njemu zver. Ipak, progovorio je s dubokom kontrolom tog besa.

– Stvarno ne znam zašto ne pokušaš da mi veruješ. Misliš li da sam tako neosetljiv prema životu jedne žene da bih rođenog oca branio? Ne, on jeste kriv ako se s njom desilo sve ono što si mi rekla. Nema opravdanja za to što je napustio operacionu salu, mada sigurno nije mogao da nastavi da operiše. Ali moj otac je pun poverenja, pogotovo u mlade ljude. Njegov asistent je mlađi od mene, momak koji ima nadahnuće da bude sjajan hirurg. Zato je moj otac mislio da će on moći da dovrši veliki posao.

– Radmila nije imala pojma da ju je, jednim delom, operisao asistent i da je hirurg izašao usred operacije. Mislim da je to trebalo da joj se kaže?

– Ne verujem da bi to nešto promenilo. Zašto plašiti pacijenta i reći mu da je glavnom hirurgu pozlilo? Ili je trebalo da prekinemo operaciju dok se moj otac ne oporavi? Nemoguće, pacijentkinja je bila pod anestezijom, sve je imalo svoje vreme trajanja i vreme kad je trebalo da bude završeno.

– Tebe je on doveo na kliniku?

– Da. Završio sam medicinu i otišao u Pariz kod ujaka koji je profesor na jednom pariskom univerzitetu. Imao sam praksu na klinici za kardio-vaskularne bolesti, a uporedo sam specijalizirao plastičnu hirurgiju. Oženio sam se i mislio da se nikad neću vratiti ovamo. Ali desilo se nešto što nisam mislio da je moguće i pri jednom telefonskom razgovoru s ocem, kad sam shvatio da je sve bolesniji, odlučio sam da se vratim. Kao njegov sin i kao stručnjak koji dolazi iz inostranstva, mogao sam da biram mesto u bilo kojoj klinici za plastičnu hirurgiju. Odabrao sam ovu, jer mi je otac preporučio kao jednu od najelitnijih. I bio sam zadovoljan sve dok... dok se ti nisi pojavila.

Branka je ovo shvatila kao ličnu uvredu.

– Da, tako lepo teče ta medicinska bajka, a onda se pojavi čudovište i sve pokvari, čačka tamo gde ne bi trebalo. E, žao mi je, al' ima neko ko gubi nogu zbog tvog oca, njegovog asistenta i ko zna kojih još ljudi.

– Bio je bolestan! Pobogu, shvati!

– Pa, što je onda radio? Je li i on od onih matorih lekara koji drže instrumente drhtavom rukom, seku napamet jer dobro ne vide samo kako ih ne bi zamenili mlađi?

– Moj otac je dao da ga zameni mlađi, i sad je to uzrok problema.

Branka je shvatila da ova priča nikuda ne vodi. Ustala je naglo, uzela svoj kaput u ruke i rešila da s Viktorom prekine kontakt.

– Saznala sam dovoljno. Mislim da više nemamo o čemu da pričamo.

– Čekaj, Branka! Reci mi... šta će sad biti?

– Ništa. Ministarstvo će se pozabaviti tim slučajem.

– Molim te... moj otac neće još dugo... poštedite ga...

Izgledao je kao malo dete koje moli da mu neko ne odvođi roditelje, čak ni na pet minuta. Branka je gledala njegovo lepo lice, ali nije želela da padne na muški šarm.

– O tome ne odlučujem ja. I Radmila Trnavac je želela da bude pošteđena.

– Imaš li ti srca, devojko?

Ovo pitanje joj je odzvanjalo u ušim dok je izlazila iz kafane. Napolju je opet počeo da pada sneg. A Branka se pitala gde je Viktoru burma...

10. Poglavlje

Nekoliko narednih dana Branka se trudila da ne misli o Viktoru, o njegovom ocu, pa ni o Radmili Trnavac. Čekala je da joj se utisci slegnu, pa da ode kod zamenika Jovanovića i otkrije mu svoja saznanja. Bila je uverena da bi sve bilo greška osim reći istinu – kako je stariji Lovrek prepustio asistentu pacijentkinju na operacionom stolu. Ipak, koliko god se trudila da pročisti misli od događaja iz

prethodnih dana, nije joj bilo lako. Živela je kao samac, što je možda drugima koji žive u velegradu bilo nezamislivo. Bez ijednog prijatelja, bez bliskosti s kolegama ili komšijama, Branka je imala samo sebe. A Viktor je postao njena noćna mora. Čas ga je sanjala golog, vatrenog, zanosnog, stavljajući se u poziciju njegove ljubavnice, a onda bi se pojavljivala griža savesti i snovi bi se premeštali u sudnicu, gde bi ga videla u odelu kako sedi iza starog, paralizovanog čoveka i s prezirom gleda u Radmilu Trnavac koja nema jednu nogu.

Budila bi se u znoju, a onda bi odlazila na posao i bacala se na nešto drugo, zavaravajući se kako je sve u redu. Jednog popodneva iznenada joj se javio i brat Boban. Svratio je u Beograd na nekoliko sati, pa ju je pozvao na ručak. Pravo iz kancelarije otišla je da se nađe s njim u jednom veoma skupom restoranu, ali njegov izbor je nije čudio pošto su obojica patila za tim da pripadaju onom sloju ljudi koji ne pitaju koliko košta.

Nikada nije sa braćom imala normalan odnos, uvek su oni pokušavali da je stave na neko, samo njima znano mesto, pa se to nije promenilo ni njenim odlaskom.

– Izgledaš katastrofalno, neispavano, kao da noćima samo lutaš.

– Bobane, ne pričaj gluposti.

– Jeste, jeste, znam ja kako Beograd proguta devojke. Šteta što te je otac poslao ovde, ne zna kakvu je štetu napravio. Još samo očekujem da zatrudniš i da nam javiš kako ćeš ga roditi, dok se ime oca i ne zna.

Branka je zajedno s ukusnom hranom gutala i bratovljeve reči. Ali nije želela da mu kaže koliko greši. Nije želela da ga obraduje činjenicom da muškarca nije dodirnula od kad je došla u Beograd, da noći provodi sama u malom stanu, a da je uzrok njenih podočnjaka jedna lekarska greška i fantazija koja se ne može i neće ostvariti.

Jedva je dočekala da brat pogleda na svoj skupi pozlaćeni sat i da pozove konobara kako bi platio račun. Rastali su se poljupcem u obraz, suviše brzim i bezosećajnim s obe strane. Čak se nije ponu-

dio ni da je odbaci do kuće. Ali bar je mogla da sedne u autobus i da se oseća slobodno.

11. Poglavlje

Čim je ušla u zamenikovu kancelariju, znala je da joj se sprema nešto. Navikla je da Jovanović namrgođeno sedi nad papirima i da nije zainteresovan za njenu pojavu. Sad ju je prvi put sačekao sedeći zavaljen u fotelju i gledajući pravo u nju. No, taj pogled nije bio nimalo prijatan.

– Zvali ste me?

– Uđi, Branka. Sedi.

Nikad je pre nije ponudio ni da sedne, valjda zato što se trudio da im razgovori traju što kraće. Sela je.

– Ja sam tebi jednom rekao da ćeš kuvati kafe. Izgleda da si ti to prečula. Ko ti je dozvolio da ideš na kliniku i njuškaš?

Sad joj je postalo jasno zašto ju je Jovanović pozvao. Neko ga je obavestio da je bila na klinici, možda baš Viktor.

– Otišla sam da vidim mogu li nešto više da saznam o slučaju Radmile Trnavac.

– Što ne ideš u novinare ili pandure? Ko si, bre, ti? Šta si umislila?

– Zameniče, ono što sam saznala više je nego što piše u svim onim papirima koje sam vam dala.

– Ma nemoj? A šta to?

Polako mu je pričala o Viktorovom ocu i o toku operacije Radmile Trnavac, ali je shvatila ubrzo da to neće promeniti zamenikovo mišljenje. Kad je završila s izlaganjem, on je i dalje bio namršten i zavaljen u fotelju.

– Ništa ti nisi saznala. Ništa. Razumeš? I ostavi se policijskih serijala koje ti pune glavu time da nešto moraš da uradiš za dobrobit čovečanstva. To su sve gluposti.

– Ali nisu gluposti! Valjda je to dovoljno da se pokrene neka istraga...

– Ćuti! Da više nikada nisi spomenula tu kliniku, ni prezime Trnavac, niti bilo šta u vezi s tim! Ja sam zadužen za to, a ti gledaj svoja posla. Ako samo čujem da si nešto još pokušala da saznaš, letećeš odavde. Kad bih sad ministru rekao šta si radila, letela bi odmah, iako znam da te je baš on ovde doveo. Ali, veruj mi, ministri se manje plaše bivših dugova i grehova, nego sadašnjih. A svaki skandal neke klinike može da smeni ministra, dok ministar ne može da zatvori svaku kliniku. Tu je novac, tu su veze, tu su usluge koje ti ne razumeš. Zato zaveži usta ako ne želiš da se vratiš odakle si došla. Kad bi se mediji dočepali ovoga, napravila bi probleme iz kojih se nikad ne bi izvukla. Razumeš?

Nije razumela, ali je videla da se zamenik ne šali. Shvatila je samo da je Jovanović štiti, da je na svoj način upozorava kako tu kliniku štiti upravo ministar tako da njeno dalje mešanje može samo da joj pogorša situaciju.

– U redu. Razumela sam.

– Sad beži... Branka, dobra si ti devojka. Gledaj svoj život. Tako je najbolje.

Osetila je čudnu tugu u njegovom glasu. Da li je i tom namrgođenom čoveku ponekad bilo dosta prikrivanja, laži, korupcije i ostalog društvenog smeća bez koga država ne funkcioniše? A zapitala se i o kakvom on životu govori. Da gleda svoj život?! Koji život?! Tek kad je otišla u Ćupriju, upoznala Radmilu i Viktora nakon toga, počela je da životari. Bar je imala o čemu da misli. A sad je to trebalo da ostavi.

12. Poglavlje

Novogodišnje praznike provela je u rodnom gradu. Smatrala je da je to obaveza, dug prema roditeljima koji se za jedan dan godišnje može izdržati.

Naravno, majka je sve vreme kukala, dok je otac s prijateljima pijuckao pivo. Branka je posluživala kad je to od nje traženo. Braća su uživala u nekom ludom klubu sa svojim prolaznim devojkama. Njene školske prijateljice bile su udate, a dva bivša momka oženje-

ni. Sedela je i pitala se šta radi Viktor, a šta Radmila. Te dve osobe bile su suprotstavljene na javi, ali u njenoj glavi nisu mogle jedna bez druge. Kao da je Radmila bila tu da bi Branku odvušla od potpunog idealizovanja muškarca kao što je Viktor, ne dozvoljavajući joj da ga gleda kao neodoljivog i bezgrešnog.

Negde u dva posle ponoći Boban je upao u kuću s prijateljem koji je s polomljenim nosom i debelim zlatnim lancem oko vrata ličio na nekog propalog boksera. Upoznao ga je s Brankom.

– Ovo je ta moja sestra o kojoj sam ti pričao. A ovo je Cveja, moj prijatelj, inače vlasnik jednog kazina koji se skoro otvorio.

Cveja je seo pored Branke i uporno se udvarao jer mu je to bilo dopušteno. A ona je sedela, ćutela i trpela da se ne bi suprostavila bratu. Odahnula je kada su posle pola sata njih dvojica otišli nazad u klub, pozvavši i nju da im se pridruži, ali ne insistirajući kad je odbila. Umorna od svega, naročito od praznine koju je osećala u toj ludoj noći, legla je, upalila televizor i zamalo zaspala. Očev glas ju je trgao.

– Dete, idi u spavaću sobu, što se mučiš tu?

– Možda ću ti još biti potrebna. Dolazi li ti još prijatelja?

– Ne verujem, već je kasno. Sada ću i ja u krevet, majka ti je odavno otišla. Reci mi, kako ti je tamo, u Beogradu?

– Bolje nego ovde.

Otac je zamišljeno klimnuo glavom.

– I nadao sam se da će biti tako. A posao? Jesi li zadovoljna?

– Ne baš... Postoji nešto što me... što me muči, ali ću to preva-
zići.

– Šta?

Bilo joj je potrebno da nekome ispriča sve o Radmili, Viktoru, Mladenu Lovreku, o Jovanoviću i ministru, o igrama koje koštaju. A otac joj je ipak bio najbliži. Ukratko mu je rekla sve, osećajući olakšanje što je tajnu podelila s nekim van tog začaranog kruga medicinara.

Tek što je završila, negde iza leđa začuo se tih ženski glas.

– Ja sam oduvek govorila da su lekari pravi grobari!

Branka se trgla i pogledala majku koja je u teškoj spavaćici, umotana u ćebe, stajala na vratima sobe.

– Mama, zašto si ustala?

– Da pijem vodu, ali sam čula tvoju priču. Nemoj da dozvoliš da se ne sazna.

U tom trenutku otac je odreagovao grublje nego što ga je Branka ikad čula da se obraća majci.

– Dete mora da gleda svoju budućnost, da zadrži posao. Nije dovoljno da ona ispravlja krive Drine. Ja tebi, dete, savetujem da ostaneš van toga, nikom nećeš pomoći, samo ćeš sebi naneti probleme. Upoznao sam ja svet hohštaplera i tu jedna žena ne može ništa da učini.

Sad je majka planula, pogođena svojom dugogodišnjom bolesti koja joj je, kako su svi u kući mislili ali nisu nikad glasno izgovorili, bila odlično opravdanje da ima stalnu pažnju okoline.

– A ti bi pustio da doktori sakate ljude? Možda su i meni mogli da pomognu, ali nisu.

– Ti sebi sama nisi htela da pomogneš!

Prvi put ovako nešto izrečeno rezultiralo je majčinim brzim povratkom u spavaću sobu i lupanjem vrata.

– Tata, nije trebalo to da kažeš...

– Znam, ali nisam mogao da izdržim. Čitav život je zaštićena, a njenu bolest ima toliko ljudi koji se normalno kreću, ne kukaju svaki dan i ne podvrgavaju ukućane torturama bez milosti. Ali ona sad nije važna. Slušaj, taj mladi doktor nije zaslužio da mu se uništi reputacija zbog oca koji sigurno nije mislio da naškodi toj ženi iz Čuprije. A ako njegovo prezime bude povezano sa skandalom, niko mu neće oprostiti to što mu je otac pogrešio, a ne on sam. A iz tvoje priče mogao sam da zaključim da ti se taj mladi čovek dopao.

Branka je pogledala oca začuđeno. Nije joj bilo jasno čime je to pokazala. Ali ovaj se samo nasmejao.

– Poznajem te bolje nego što misliš, Brankice.

Poljubio ju je u obraz i otišao ka majčinoj sobi da izglati situaciju.

Branka je ostala da sedi zamišljena nad njegovim rečima.

13. Poglavlje

Ovaj put je mnogo lakše okrenula Viktorov broj, a i mnogo je kraće zvonilo pre nego što je čula njegov zvonki glas.

– Viktore, nadam se da te nisam pozvala u nezgodnom trenutku?

– Ne, nisi. Branka. Baš si me iznenadila.

– Želim da ti prvo poželim mnogo sreće i zdravlja u ovoj novoj godini, kao i tvojim pacijentima.

Tek kad je ovo izgovorila, znala je da je napravila neku grešku.

– Hvala ti, mada nisam baš razumeo ovo za pacijente. Lepo je da im želiš zdravlje, ali nije valjda da misliš da im je potrebna i sreća ako mi se nađu pod nožem.

– Izvini, nisam tako mislila. Samo sam htela da budem uljudna, ali ispalo je nespretno.

– Ma, šalim se. Hvala ti, a i ja tebi želim da u ovoj godini napokon ostaneš bez tih bedema kojima si se okružila.

– Bedema? Kojih bedema?

– Nisi ih svesna, ali ih drugi ljudi i te kako primećuju.

Znala je Branka o čemu Viktor govori, ali joj nije bilo jasno kako je on uspeo da primeti taj zid kad joj se činilo da ga nije nje-mu pokazivala.

– Mislila sam... ako si raspoložen i ako imaš vremena, da popijemo čaj ili kuvano vino u onoj kafanici.

Htela je da ga vidi da bi mu rekla kako je njen dolazak u kliniku bio akt pojedinca i da mu olakša dušu tako što će mu otkriti da se ministarstvo neće baviti tim slučajem. A to nije htela da izgovori preko telefona. Davala je sebi šansu da ga bar još jednom vidi.

– Pa, ne znam... ovih dana sam baš u gužvi, tu su mi prijatelji iz Pariza...

Onda je pomislila na njegov brak koji je pomenuo. Kako joj nije palo na pamet da je bio slobodan za nju kad mu je nešto bilo potrebno, a sad, kada od nje ne očekuje ništa dobro, ne želi da naruši svoju bračnu zajednicu da bi se s njom nalazio na Zemun-skome keju?!

– Ništa, nema veze, mislila sam da se vidimo da bi se rastali kao prijatelji. Ali razumem, imaš ti svoje obaveze, supruga, prijatelji... a još su praznici. Izvini što sam te uznemiravala.

I pre nego što je Viktor uspeo nešto da odgovori, prekinula je vezu. Otrčala je u kupatilo i umila se, kao da je doživela veliki šok. A onda se pogledala u ogledalo. Videla je jednu još uvek mladu ženu, doduše usamljenu, koja je razvila iluziju u vidu doktora Lovreka, mladog, poželjnog, oženjenog. Plakalo joj se, i to prvi put od kad se doselila u Beograd. Inače je mislila da je jaka. A sad joj se slabost očitavala na licu.

Čula je zvuk telefona. Potrčala je i prepoznala Viktorov broj.

– Halo?

– Da li ti odgovara u pola devet u onoj simpatičnoj kafani gde si me prošli put ostavila?

– Da, naravno.

Sada je on prekinuo vezu. Pitala se da li je to bio potez sažaljivosti, da li je shvatio da je počela da se zaljubljuje u njega.

14. Poglavlje

Ovaj put je ona kasnila, pa ga je zatekla s kuvanim vinom. Obučan u sivi džemper i sive pantalone delovao je kao lik s reklame.

– Izvini što kasnim...

– Nema veze, uživam u tvom izboru kafane.

Osvrnula se pre nego što je sela preko puta njega. Bili su jedini gosti.

– Sami smo.

– Meni se to dopada.

U njegovom pogledu bilo je nečeg šeretskog. To ju je u isto vreme i uplašilo i oraspoložilo. I ona je naručila kuvano vino.

– Branka, danas si mi preko telefona rekla nešto što nisam razumeo. Pomenula si moju suprugu?

– Da, jesam.

– Ja nisam oženjen.

Srce je počelo ubrzano da joj lupa, a osećanja su joj se ispunila nekom neobjašnjivo ludom nadom.

– Pa, zar nisi rekao da si se oženio još u Francuskoj?

– Da, ali sam se i razveo. Zbog razvoda sam i odlučio da se vratim ovde.

– Nešto se desilo?

– Mnogo sam je voleo. To se desilo. Ali ona je bila godinama zaljubljena u nekog drugog. I varala me s njim.

Nije mogla da veruje da bi se na svetu mogla roditi žena koja bi varala Viktora. Prosto joj je bilo nezamislivo. A on kao da je čitao njene misli.

– Mnogo sam radio, učio, hteo stvarno da napredujem u hirurgiji. Možda je to njeno opravdanje što se viđala s bivšim i što je postala neoprezna da je čak i ja sretnem na ulici u njegovom zagrljaju. Ali teško mi je to palo.

– Razumem te.

– Imala si i ti neku nesrećnu ljubav?

Nasmešila se.

– Kamo sreće, bar bih imala neka sećanja. Ne, ja sam imala dva muškarca, tačnije dečaka u mom životu. Nije ni stiglo da bude ozbiljno jer su moja braća htela da za mene biraju neke po svom ukusu. Tako je sve ostalo samo na kratkim pokušajima zaljublivanja.

– A ovde, sama si?

– Da.

– Pa, kako sad nemaš nekog muškarca?

– Nemam gde da ih upoznam. Moj život je prilično dosadan.

– Ne deluješ tako. Čovek bi pomislio da... samo menjaš i ostavljaš. Deluješ surovo prema muškarcima.

– Možda sam takva jer se branim.

Ućutali su, kao da na tu temu više nije bila potrebna ni reč da se kaže.

– U stvari, zvala sam te da se vidimo iz jednog posebnog razloga.

Rekla mu je istinu. Nije primetila da je osetio olakšanje.

– Više nema potrebe da brineš o tome.

– I dalje se brinem, Branka. Nije to stvar nečijeg mišljenja, već moje moralne dileme. Moj otac je nesvesno i nenamerno napravio grešku, nije trebalo da daje poverenje drugome i da napušta salu. Ali ja ne mogu da ga zbog toga osudim. Otac mi je i znam da je bio sjajan stručnjak, da je mnogima pomogao.

– Razumem te, ali nećemo više da pričamo o tome. Zaboravljeno je. Ok?

Pružila mu je ruku preko stola, on ju je prihvatio i poljubio. Zadrhtala je. Ostatak večeri pričali su o Parizu i njenom rodnom mestu. Kada su izašli iz kafane, predložio joj je da je otprati do zgrade. Zamalo se okliznula i on ju je uzeo za ruku. Šetali su polako, kao oni zaljubljeni parovi koje je često gledala. Uživala je.

A onda su stigli pred ulaz.

– Hvala ti, Viktoro.

– Hvala tebi na lepoj večeri. Zaboravio sam i na prijatelje koji mi sede u stanu i gledaju TV.

Nasmešio se.

– Ali oprostili bi mi da znaju s kakvom sam se divnom devojkom šetao držeći se za ruke.

Osetila je trenutak pred poljubac. Odjednom ju je preplavila neka toplina, telo joj se povilo napred, a usne napućile. Napokon su se poljubili. Zagrljeni, ljubili su se dobrih dvadesetak minuta ispred njene zgrade, a zatim se rastali s obećanjem da će se ponovo ubrzo videti.

Te iste večeri dobila je od njega SMS u kom joj je poželeo laku noć i napisao kako jedva čeka da je vidi ponovo. Sad je definitivno znala da je zaljubljena. I nije joj smetalo.

15. Poglavlje

Sutradan je dobila poziv od advokata Trnavca. Bio je to ljubazan gospodin, koji ju je prvo upitao za zdravlje, a tek onda za slučaj njegove žene. Branka se osećala kao najveći prevarant na svetu dok mu je objašnjavala da se klinika još istražuje. Advokat ju je mirno

slušao i čak se zahvalio na tome što Ministarstvo nešto radi po tom pitanju.

– Kako je Radmila?

– Nije dobro. Što se više bliži operacija, a već su je odlagali jednom, sve je nervoznija i manje optimistična. Sad je svesna da ostaje bez noge. Trudimo se svi oko nje, ali znam da joj teško možemo pomoći.

– Pozdravite je puno, poručite joj da se drži, jaka je ona.

– Hoću, hvala. I ona vas puno pozdravlja. Ostali ste joj u divnom sećanju.

Jedva je dočekala da završi razgovor. A onda je pokušala da sabere svoje misli i da sebe ubedi kako je donela pravu odluku. I taman kad se to desilo, nazvao ju je Viktor.

– Hteo sam da te čujem, danas idem s prijateljima do Novog Sada i kasno ću se vratiti, tako da se, na moju veliku žalost, nećemo videti. Ali sutra uveče računaj na večeru. U redu?

– Da. Ako budem mogla...

Opet je naleteo na zid.

– Nešto se desilo, Branka?

– Ne, nije.

– Zašto si mi rekla ako budem mogla?

– Mislila sam, ako se nešto ne ispreči.

– Na primer?

– Ne znam, to sam rekla tek tako. Videćemo se sutra. U redu?

Znala je da joj nije sasvim poverovao. Posle razgovora grdila je sebe što ne ume da razgraniči Radmilin slučaj s osećanjima koje je gajila za Viktora. Rešila je da joj se to ne ponovi.

16. Poglavlje

Dve nedelje su bili zajedno. U početku, nakon prve zajedničke večere, Branka još nije mogla da veruje da mu se dopada. Razmišljala je da li on i dalje ima nameru da po svaku cenu zaštiti oca. Međutim, vremenom ju je njegovo ponašanje ubedilo da Viktor zaista želi nju, da pokušava da izgradi s njom neki odnos za koji

nije ni znala da je moguć. Onda je počela više da analizira svoj izgled. Pored neobuzdane kose i svetlih, krupnih očiju, videla je pravilne crte lica, lepo izvijene obrve, zgodno telo nenačeto godinama. Videla je da je lepa, privlačna i nekako se i bacila na posao da istakne svoje atribute. Otišla je u veliku kupovinu. Konačno je mogla da zameni pantalone suknjama, a njene bluze više nisu bile tamnih boja, već raznobojne i dekoltirane.

Nakon dve nedelje spavali su prvi put. Činilo joj se da ponovo gubi nevinost, ali sada bez bola i s mnogo uživanja jer je Viktor bio nežan ljubavnik. U njegovom stanu, u krevetu oko koga su vrebala ogledala i činila atmosferu vrelijom, sve joj je prijalo. Volela ga je telom onako kako se plašila da voli dušom. Nakon svega rekao joj je da nikad nije imao tako vatrenu ljubavnicu. Ležala mu je na ramenu i smejala se toj izjavi.

– Možda je zbog toga što dugo, dugo nisam bila s muškarcem.

– Možda, ali ja mislim da se žena rađa s tim. Ti bi pre trebalo da budeš loša jer si neiskusna, ali ti si... tako se podaješ, tako si u tim momentima moja da... me i to dodatno uzbuđuje.

17. Poglavlje

Za Praznik rada otišla je do roditelja. Osetila je kako je postala ranjiva od kad je u vezi s Viktorom i kako je počela da se vezuje i za neke osobe koje je ranije smatrala obavezom. Branka je odjednom poželela da vidi roditelje, da sazna koliko je na majku uticao onaj očev besni komentar u novogodišnjoj noći, kako su joj braća i šta je propuštala da vidi u godinama svoje ravnodušnosti. Viktor je išao na seminar u Zagreb, pa su im se putevi poklopili.

Majka je očitro oprostila ocu, a on se ponašao još poniznije i poslušnije kako bi joj udovoljavao. Bila je to igra mačke i miša koju su Brankini roditelji godinama igrali, od trenutka kad je otkriven dijabetes.

Braća su otvarala restoran i bili su okupirani radovima, tako da ih nije mnogo viđala. Rešila je da s majkom i ocem podeli svoju emotivnu sreću, tako čudesno pronađenu.

Sedeli su u dnevnoj sobi i pratili neku komediju koja je više bila glupa nego smešna. Tada je Branka rekla da ima nešto da im saopšti. Oboje su je znatiželjno pogledali, nenaviknuti da Branka nešto objavljuje i da preuzima glavnu reč.

– U vezi sam s jednim divnim muškarcem i to traje već nekoliko meseci.

– Udaješ se?

Majčino pitanje moglo je da bude preuranjeno, ali je Branka znala da je to što bi i ona sama želela, a i što očekuje u neko dogleđno vreme. Već je počela da provodi dane i noći u Viktorovom stanu, tako da je imala utisak da živi s njim. Nikad se nisu dogovarali oko budućnosti, ali se sve dešavalo spontano, bez opterećenja.

– Postoje veliki izgledi da se ubrzo udam.

Roditelji su je izljubili, svako na svoj način – otac burno, sa suzama u očima, dok ju je majka pozvala da joj kćer sama priđe kako se ona ne bi podizala s kauča.

– Reci nam, ko je on?

– Pa, tata, mislim da ti već u neku ruku znaš ko bi to mogao biti. Naslutio si, čak i u vreme kad mi je delovalo nemoguće da bi me on pogledao.

Da, otac je sad znao da je reč o Viktoru i kao da mu se to dopadalo jer joj se blagonaklono nasmešio. Ali zaboravili su na majku koja još nije imala pojma kakav je zet.

– Ja ne znam! Kako to da ti znaš, a ja ne?

– Mama, on je lekar.

– Lekar?

– Da. Sećaš se one priče o slučaju žene zbog kog sam išla na kliniku za plastičnu hirurgiju?

– Kako da se ne sećam! Nije valjda... sin onog ubice?

Ovo pitanje je odjednom raspršilo svu sreću porodične zajednice.

18. Poglavlje

Vratila se u Beograd s gorkim ukusom u ustima, a i pre vremena, jer je majka toliko pretila da će na sve načine da ih rastavi, pa Branka više nije mogla da je sluša. Otac ju je savetovao da ode i čuva svoju sreću, a da će se on pobrinuti da smiri histeričnu ženu, koja je mrzela doktore jer nisu mogli da izleče njenu bolest.

Jedva se suzdržala da ne kaže Viktoru kako je okarakterisan, ali htela je da ga poštedi kako ponovo ne bi načinje davno zaboravljenu temu. Ionako je bežala od poziva porodice Trnavac koji su, vremenom, postajali sve ređi, kao da su i oni odustajali od svega.

Volela je Viktora i zato je pristala da upozna i njegovog oca. Dočekao ih je sedi, izborani, ali još nasmejani starac u poluležećem položaju. Nije mogao razumljivo da priča jer mu je od šloga bila oduzeta jedna strana tela, tako da su mu i usta bila iskrivljena. Ali Branki se on dopao, s tim iskrivljenim osmehom kojim je plenio.

Kasnije, nakon tog prvog susreta sa Mladenom Lovrekom, Branka je prvi put pomenula nešto vezano za slučaj Trnavac. Viktor se skidao pored kreveta, a ona ga je posmatrala.

– Mnogo ličiš na svog oca. Imate istu energiju.

– Znam, ljubavi. I on je bio dasa dok nije ostao paralizovan.

– Da, vidi se. I dalje je. Znaš, Viktoro... sad shvatam da je on dobar čovek i da bi bilo šteta da mu se nanela mrlja na ime.

Okrenuo se, pogledao je i samo usnama poslao poljubac. Znala je da je to zahvalnost one strane Viktorove podsvesti koja se bori za svog oca, a za protivnika ima drugu, moralnu, lekarsku etiku koja ga muči i izjeda.

19. Poglavlje

Mesec dana nakon povratka iz rodnog grada sedela je u kancelariji i prekucavala neke loše napisane dopise ministra.

Čula je korake, brze i napete, ali se veoma iznenadila kad su joj na vrata upali lično ministar i zamenik Jovanović. Nosili su u rukama neke novine, a lica su im bila crvena od besa.

Ministar Čolić je bacio novine na njen sto.

– Da li je ovo tvoje delo?

Pogledala je naslovnu stranu. Bilo je tu nekoliko naslova, pompeznih i pretećih, ali jedan joj je odmah privukao pažnju. Pisalo je: „Moja kći – svedok ubistva“.

Otvorila je stranu na kojoj se nalazio članak – ispovest njene majke koja je novinama ispričala potresnu priču o saznanjima do kojih je došla njena kći, a koje Ministarstvo zdravlja zataškava. Bilo je tu i ime lekara Mladena Lovreka, kao i njegovog sina koji u pomenutoj klinici nastavlja posao nakon očeve penzije i na sve načine štiti svog oca.

Branka je bila šokirana. Nije mogla da veruje da je majka tako nešto mogla da uradi. Suze su joj zamaglile oči. Nije slušala šta priča ministar, samo je buljila u staru sliku Martina Lovreka, koju su negde novinari iskopali. Pitala se da li je Viktor ovo već video. I ako nije, bilo je samo pitanje trenutka kada će. Pomislila je i na starog Lovreka koji će nepokretan dočekati medijske napade na sebe, a i na Radmilu Trnavac koja, već osakaćena, shvata da ju je divna Branka iz Ministarstva prevarila, slagala. Bila je osramoćena sa svih strana.

– Branka! Slušaš li ti mene?

Trgla se kad ju Adam Čolić žestoko prodrmao. Tek tad je postala svesna gde se nalazi.

– Ministre, nisam ja... stvarno nisam!

– Ne zanima me, hoću da odeš odavde i skloniš se na neko vreme od medija. Posle ću videti šta ću s tobom. Odmah!

Ustala je, uzela jaknicu obešenu o čiviluk i molećivo pogledala u zamenika. Ali on je gledao negde kroz nju, s onim istim namrgođenim izrazom lica.

20. Poglavlje

Mobilni joj je zazvonio čim je stigla do svog stana. Viktor je preduhritio njen plan da ga ona prva nazove i sve mu objasni. S druge strane žice čula je besan, užasno promukao glas.

– Kako si mogla? Kako si samo mogla? Ti ovo da mi uradiš? I ti, druga žena koju sam zavoleo do ludila? Znaš li šta si mi uradila? Uništila si mi budućnost!

– Viktore, saslušaj me, nisam ja... sve je to... moja majka... ona je luda, bolesna... Bože, nisam kriva.

– Ne želim više da te vidim. Nikada. Nikada.

Prekinuo je vezu. Pokušavala je da ga pozove, ali joj je odbijao pozive. Na kraju, posle desetine pokušaja, shvatila je da je gotovo. I pala je u očajnički plač, onaj u kome se rida, udara rukama, baca na pod, čupa kosa.

Smirila se u kasnim večernjim satima. Tad ju je nazvao otac. Bio je očajan.

– Branka, šta da ti kažem? I ja sam danas saznao... nisam mogao da verujem šta je u stanju da učini... Bože, dete moje.

– Sve mi je upropašćeno, tata. Sve.

– Doći ću sutra, da budem uz tebe.

– Nemoj, molim te. Moram da budem sama. Zašto mi je to učinila?

– Pitao sam je. Rekla je da je pričala s tvojom braćom i oni su joj predložili da tako diskriminišu muškarca u koga si se zaljubila, a koji je po njima samo sin jednog kasapina. Ti znaš da ona nije baš svoja. Godinama sam krio sam od sebe da sam napravio decu i dom s ludom ženom, ali sad... Branka, ako išta mogu da učinim...

– Znam, tata, ali sad nema šta da se čini. Pozvaću te.

– Molim te.

Prekinula je vezu. Bilo joj je dovoljno teško da bi mogla da sluša i očevu bol.

21. Poglavlje

Prvih nekoliko dana mediji su pisali samo o slučaju Trnavac i doktoru Lovreku. Branka je izlazila iz kuće samo da bi napunila frižider, ali su je s trafika proganjali naslovi za koje je znala da imaju veze s njom, u indirektnom smislu. Onda je gledala i nekoliko emisija na tu temu, a u jednoj je gostovala i Radmila. Nije je

pomenula. Niko Branku, u stvari, i nije pominjao. Kao da je bila zaštićena samim tim što je njena majka pokrenula celu tu priču.

A onda, nakon nekoliko nedelja, objavili su da je doktor Mladen Lovrek umro od infarkta. Htela je da pozove Viktora, da mu izrazi svoje saučešće, ali je znala da joj se neće javiti. Mogla je da zamisli kako ga sve boli zbog saznanja da mu je otac dočekaao kraj u najvećoj sramoti. Želela je da može samo da ga zagrli i time mu pokaže da nije htela da se ovo desi, da nije kriva i da se kaje što je ikada došla na njegovu kliniku. Bolje da ga nije nikad ni upoznala, nego to što ga je na ovaj način povredila.

Ipak, rešila je da ode na sahranu Lovreka. Nije mogla da se uzdrži. Kupila je novine i pojavila se pored povorke koju je sačinjavalo dvadesetak ljudi. Drugi se, valjda, nisu usudili da dođu. Videla je Viktora i njegovu sestru. Videla je i neke medicinske sestre sa klinike. A videla je i novinare s foto-aparatima koji su vrebali iza nekih nadgrobnih ploča, kao strvinari.

Dok su spuštali doktora u grob, sveštenik je izgovarao molitvu. Stajala je po strani i netremice gledala u Viktora. Nije plakao, ali mu je lice bilo iskrivljeno od bola. Sećala se onog njegovog osmeha, tako drugačijeg od ovog što je sad nosio na usnama. Drhtao je, suzdržavao se, grlio sestru. A onda je podigao pogled i video nju. Nikada se nije toliko uplašila kao od tog pogleda koji ju je sasekao. Mislila je da će dotrčati, udariti je, ispljuvati, oterati. Ali ne, on je samo gledao pravo u nju, bez pokreta, stameno i surovo. Znala je da tako želi da je otera. Ostala je do kraja, dok nisu spušteni prvi grumeni zemlje preko leša. I tad se okrenula i otišla, više nije mogla da podnosi Viktorovu mržnju. Posle one silne ljubavi koju joj je davao, ova mržnja bila je gora od smrti.

22. Poglavlje

Zamenik ju je posetio dva dana nakon sahrane Viktorovog oca. Iznenadila se kad ga je videla na svojim vratima, mislila je da on nema pojma gde ona stanuje, tačnije, da niko iz Ministarstva to ne

može znati. Zaboravila je da postoji i dokumentacija o radnicima, koja se, istina, retko prelistava.

Ponudila ga je kafom, ali je odbio. Zato je rakiju prihvatio.

– Otkud vi, zameniče?

– Došao sam da ti kažem da možeš od ponedeljka da se vratiš. Stišalo se sve, od Lovrekove smrti sve se menja. Kažu ljudi da je pravda, na neki način, zadovoljena. A ti se vraćaš na jedno drugo mesto, manje bolno i za tebe, a i za druge.

– Kuvaću kafu?

Prvi put je videla smešak na zamenikovom licu.

– Ne, naravno da nećeš. Nisi za to stručna. Radićeš kao moja sekretarica. Treba samo da se javljaš na telefon i kucaš šta ti ja kažem, tako da nećeš imati mnogo vremena da razmišljaš, pa neće biti ni problema.

– Čudi me da nisam otpuštena?

– Možda se Čolić boji tvoje osvete, a možda je frka oko izbora važnija od tvog otpuštanja. Zato, jezik za zube i budi srećna što i dalje imaš posao.

Znala je da ju je on spasao. Mogla je da se kladi i da je Adam Čolić hteo da je otpusti, ali ga je zamenik Jovanović nagovorio da se predomisli, na neki čudesno lukav način. Zbog nečeg mu je bila draga i to je osećala.

Nakon dve rakijice krenuo je. Na vratima mu se još jednom zahvalila.

– Zaista vam hvala za sve što činite, mada ne znam zašto.

– Zato što me podsećaš na moju kćer. I ona je tako bila... radoznala, svoja.

– Imate kćer?

Branka zaista nikad nije čula da je neko pomenuo Jovanovićevu porodicu.

– Nemam. imao sam. Već deset godina je u Americi. Posvađali smo se zbog nekih sitnica i od tada ne pričamo. Deset godina... čitava večnost.

Bila je puna sažaljenja kad je zatvorila vrata za namrgođenim zamenikom.

23. Poglavlje

Krajem leta, nakon odmora koji je Branka iskoristila da danima ne mrda iz stana i da pročita sve knjige koje je imala najbliža biblioteka, sve je izgledalo kao nekad. Njen samački život se nastavio, ponovo je vratila kontrolu nad sobom na poslu, mogla je i Adamu Čoliću da pogleda u oči u prolazu, a njena relacija kuća-posao bila je jedina za koju je znala. Tek ponekad bi svratila u onu zemunsku kafanu gde je pila kuvano vino s Viktorom.

O njemu ništa nije čula. Znala je da klinika u kojoj je operisana Radmila Trnavac i u kojoj su radili Viktor i njegov otac i dalje posluje, ali s promenjenim imenom i specijalizacijom za očne bolesti. Bio je to potez vlasnika da uništi mrlje koje su se pojavile nakon objavljivanja priče o slučaju Trnavac. No, Viktor nije nigde spominjan. Kao da je umro kad i njegov otac

Patila je Branka za njim. Svaki dan je mislila o njemu, prisećala se kako je bila srećna u njegovim rukama, kako je spavala u njegovom krevetu, ujutru oblačila njegovu majicu i spremala im doručak. Sećala se šetnji po keju, poziva na posao samo da bi razmenili brze nežnosti, proslava njegovih prijatelja na koje su odlazili zajedno. Sećala se njegovih usana, očiju, prstiju, mirisa njegove kose. I to je bolelo, što je znala da joj je sve oduzeto. Jedina ljubav koju je upoznala više nije njena i ne zna se gde je. Pitala se da li se vratio u Pariz, da li je promenio kliniku, možda je našao neku drugu devojku, možda je otputovao daleko da sve zaboravi. A želela je da ga vidi.

Jedne noći nije odolela i taksijem je otišla do njegovog stana. Videla je upaljeno svetlo tamo gde mu je bila spavaća soba. Poželela je da ima snage i zakuca mu na vrata, ali ipak je rekla taksisti da je vrati odakle ju je i pokupio. Nije bila sigurna da li je ono svetlo gorelo zbog Viktora ili sad tu stanuje neki nepoznati čovek. Nije mogla da sazna baš ništa.

S ocem je bila u komunikaciji. Za majku nije htela da čuje. Braća su pokušavala da je nagovore da se pomiri s majkom, da joj oprostí jer je samo mislila dobro kćerki, ali Branka je bila nepopus-

tljiva. Smatrala je da je njena majka uništila i njen i Viktorov život, a i ubrzala Mladenovu smrt. I to joj je bilo gore od onog što je učinjeno Radmili. Radmila je imala muža i decu. Imala je gde da spusti glavu i nekog da joj obriše suze. A koga je imala Branka? Koga je imao Viktor? Ne, nije joj padalo na pamet da joj oprost.

Branka je sahranila majku živu, u svojim mislima.

24. Poglavlje

S prvim jesenjim kišama Branku je iznenadila odluka zamenika Jovanovića da baš nju pošalje za Sarajevo, na prezentaciju novog leka za koji se smatralo da će biti lek budućnosti protiv raka. Prezentacija je rađena za celokupne zemlje bivše Jugoslavije, a kako Jovanović nije bio voljan da putuje, za taj zadatak je izabrao svoju sekretaricu Branku.

– Možeš da uzmeš službeni auto, a možeš i autobusom, kako ti drago. Dnevnice ćeš dobiti, novac za benzin, takođe, a tamo ćeš biti smeštena u hotelu na Ilidži. Prezentacija će biti u okviru hotela, pa nećeš morati mnogo da lutaš po Sarajevu.

– Ali zašto baš ja?

Jovanović se još više namrštio nego obično.

– A ko će? Meni ne pada na pamet. Niti volim da putujem, niti bih da sad, u vreme kad hoće da smene ministra, budem odsutan. Hajde, hajde, mrdni malo iz ovog grada. Učaurila si se, red je da malo protegneš te lepe noge. Možda ti taj put bude prijao više nego što misliš. Jedno vreme si sva sijala pre onog skandala, a sad si nekako oronula.

Znala je da je sijala dok je bila s Viktorom, kao i da je definitivno uvenula kad se na onako ružan način rastala s njim.

– Uostalom, tamo će biti mnogo ljudi, a svi govore naški, bilo bosanski, hrvatski, makedonski ili slovenački, tako da možeš da razumeš. Druži se malo.

Zbog toga se najviše i ježila pri pomisli na to putovanje. Nije njoj bio problem da vozi ili da se vozi do Sarajeva. Nikad tamo nije

ni bila, lepo ga je, napokon, videti. Ali ljudi... Za to već nije bila raspoložena. No, posao je zahtevao od nje da putuje i tako je i bilo.

Dobila je detaljne instrukcije o samom putu, opredelila se da ide automobilom, a kako snega još nije bilo na Romaniji, rešila je da ide tim putem zato što je bio najkraći.

25. Poglavlje

Seminar je trajao čitav vikend, tako da je u petak krenula rano izjutra. Tog dana nije padala kiša, čak je i sunce grejalo toplije nego što je očekivala. Zato je i obukla farmerke i laganu jaknicu. Uživala je u vožnji, ali je ipak poštovala ograničenja brzine. Prošla je granicu bez problema i polako se približavala Romaniji. Otvorila je prozor kako bi mogla da udiše svež vazduh, a očima je upijala lepote planinske vegetacije. Saobraćaj nije bio gust, pa joj ni penjanje nije predstavljalo problem. Zaobišla je nekoliko kamiona, a onda je mogla da se usredsredi na mesta kroz koja je prolazila. Razmišljala je kako je lepo putovati, menjati okolinu, videti i kako drugi ljudi žive.

Činilo se da joj previše brzo prolaze kilometri ispod točkova, a da Sarajevu nikako da se približi. A onda, negde među planinama, prvo je videla jedan neobičan most, da bi se polako spustila pravo u grad. Da, grad je bio prelep i bilo je očito da je zalećio rane onog besmislenog rata. Prolazila je u pravcu koji joj je jedan stariji muškarac pokazao. To je bila duga ulica, prilično opterećena s obe strane, ali nije joj smetalo što zastaje kod svakog semafora, niti se pitala gde je Ilidža. Našla ju je, kao što je našla i hotel u šumovitom delu, izdvojen i obećavajuće miran. No, na parkingu je bilo toliko automobila s raznovrsnim tablicama da je jedva uspela da nađe mesto. Na recepciji su je ljubazno dočekali, dali joj ključ, a jedan momak joj je odneo stvari u sobu. Imala je čitavo popodne i večer da se navikne na promenu sredine.

Popodne je malo spavala, a onda sišla na večeru. U restoranu su se već skupili svi oni koji su došli na prezentaciju. Videlo se da se

neki i poznaju, možda lekari s različitih kongresa na kojima su se viđali. Iako je bila usamljena, nije osećala da joj je nelagodno zbog toga. Pronašla je jedan sto u uglu i sela. Nakon što je Branka naručila jelo, mlada bucmasta žena je stala na sredinu restorana i svima poželela dobrodošlicu. Podelila je program prezentacije, koji je počinjao sutradan u devet sati. Branku je to obradovalo, nije bilo suviše rano.

Završila je s večerom i rešila da se obuče toplije, jer je u Sarajevu bilo mnogo hladnije nego u Beogradu, pa da se raspita da li joj je potreban taksi da bi stigla do centra.

Krenula je pored recepcije ka liftu, a vrata lifta su pred njom otvorila iako ga još nije pozvala. Prvo je začula smeh, a onda su dve osobe, vitke, mirisne i nasmejane izašle pravo pred nju. Pogled joj se sudario s poznatim očima, nešto ju je preseklo, noge su joj za trenutak otkazale. Ispred nje je stajao Viktor. Njegovo lice se iskivilo od neprijatnog iznenađenja. Gledao ju je, optužujući je bez reči. A tek kad je došla sebi, Branka je primetila da njegova ruka drži ruku druge osobe. Odmerila ju je – devojkicu s negovanom, dugom crnom kosom, previše pravilnim obrvama, krupnim crnim očima i veoma istaknutim usnama. Bol je postao još jači.

– Šta ti radiš ovde?

Bilo je to pitanje kojim se jasno daje do znanja kako bi želeo da Branka nestane. Progutala je knedlu. Znala je da je ona krivac u njegovim očima za sve što se desilo, ali je takođe znala da njegove oči ponekad greše, a nije joj ni dao šansu da mu to objasni. Kad je progovorila, u glasu se osećala doza prkosa pomešana s odlučnošću.

– Da sam znala da si ovde, verujem da bih insistirala da neko drugi iz Ministarstva dođe umesto mene.

– Verovatno si došla nekog da špijuniraš, opet da nađeš nekog žrtvenog jarca koji bi ti pomogao u karijeri.

Pri pomisli koliko je u životu nazadovala od kad se sve ono desilo, naježila se.

– Misli šta god želiš. A sad bih te zamolila da me pustiš da uđem u lift.

Nekoliko sekundi se činilo da se ipak neće pomeriti, ali na kraju se sklonio malo u stranu. Ispratio ju je onim besnim pogledom. Odahnula je kad se lift pokrenuo. Tada je znala da se neće usuditi da izađe bilo kuda iz hotela.

26. Poglavlje

Na televiziji nije bilo ničeg zanimljivog. A i da jeste, teško da bi mogla da se koncentriše na program. Sedela je na krevetu i razmišljala zašto joj sudbina namešta ovakvu igru. Nije ga zaboravila, ali se bar pomirila s tim da se više nikada neće videti. A sad... Ponovo se vratio, kao bumerang, držeći za ruku neku lepoticu. Stiskala je jastuk među rukama, kao da želi da njega uguši umesto lepotice ili Viktora.

U neko doba, kad se sva tresla od nervoze i pitanja kako će sutra, na prezentaciji, da izbegne bliske susrete s Viktorom, neko je pokucao na vrata. Ustala je lenjo s kreveta. Bila je sigurna da je to opet ona buckasta žena, možda s nekim novim brošurama ili samo s podsetnikom kada program počinje. Otvorila je vrata i zamalo se nije srušila. Pred njima je stajao Viktor.

– Mogu li da uđem na pet minuta?

Nije znala da li bi trebalo da gaпусти. Nije bio ni besan, ali se nije ni smešio. Delovao je kao da dolazi da joj diplomatski predloži da se gubi iz hotela.

– Zašto bih te pustila?

– Da popričamo.

– O čemu?

Uzdahnuo je.

– Hoćeš li me pustiti ili ne?

Uplašena da će ostati bez pravog odgovora, otvorila je širom vrata i on je prošao pored nje. Seo je na stolicu pored toaletnog stočića. Branka je stajala bliže ulaznim vratima.

Njegova blizina ju je paralisala. Gledala ga je kao hipnotisana. Imao je malu, fazoniranu bradicu, koja mu je fantastično stajala.

Kosa mu je porasla, a s novom frizurom je delovao mlađe nego što ga je pamtila.

– Zašto ne sedneš?

– Neću. Ne sedi mi se.

Učinilo joj se kao da se na trenutak nasmejao.

– Pitao sam na recepciji u kojoj si sobi.

– Tako sam i mislila. Ali još uvek ne znam zašto.

– Nešto se desilo kad sam te video. Pokušao sam da ignorišem taj osećaj koji se probudio, ali mi nije uspelo. Zato sam došao, da vidim o čemu se radi.

– I? Da li ti je jasnije? Ili hoćeš ja da ti objasnim?

– Voleo bih, ako umeš.

– To ti je, Viktor, mržnja. Kad si me video, prekinula sam romantičan, lep trenutak držanja za ruke s onom gospođicom. Podsetila sam te na ružne stvari koje si pripisao meni i samo meni. Eto ti odgovora.

– Mislim da nisi dobro razumela...

Bila je očajna. Imala je osećaj da se on poigrava s njom. Ostavio je devojkicu negde da ga sačeka dok on završi s računima iz prošlosti, ne razmišljajući koliko to Branku boli.

– Ne, ništa ja ne razumem. Ali zar je važno?

Viktor je ustao. Približavao joj se polako, ali sa svakim korakom koji bi napravio bliže njoj, Branka je mirisala opasnost. Pokušala je da krene unazad, ali je stigla do zida. U sledećem trenutku njegove ruke su je zagradile. Gledao ju je pravo u oči, kao da joj čita dušu.

– Trebalo bi da te mrzim. Trebalo bi da si mi najgori neprijatelj. Ubrzala si smrt mog oca. Verovao sam ti. Voleo sam te. Posle dužeg vremena mislio sam da sam našao ženu koja će ostati u mom životu. A ti si sve to uništila, na najgori mogući način. I molio sam se, nemaš pojma koliko sam se molio da te više nikada ne vidim, da nikada ne čujem ni tvoje ime, da nestaneš što pre iz moje glave. Užasno je navikavati se da mrziš nekog koga si voleo. Nemaš pojma kako je to.

Znala je Branka kako je to, ali ništa u tom trenutku nije umela da kaže. Njegove reči su joj prijale, saznavala je da ju je voleo, a to

je ono što se pitala noćima. Ali, s druge strane, te iste reči bile su mračne. Pripadale su prošlosti. On je smatrao nju ubicom. Nju, koja je samo rekla neke stvari na pogrešnom mestu, nju, koju je rođena majka izdala.

– A večeras, kad sam te sreo, ponovo mi se vratila ona želja da te zagrlim. Lomio sam se, pokušao da... te mrzim. Ali ne ide mi, Branka.

Odjednom se sklonio od nje i uhvatio za glavu.

– Šta da radim sa sobom? Poludeću!

Videla je koliko pati. A tako je želela da ima snage da mu priđe, da ga zagri, da mu šapne koliko ga voli, čak i da prizna krivicu ako je spreman da joj oprost. Ali njegovo lice, grčenje njegovih prstiju, uzdasi koji su mu parali dušu... sve je to bilo previše. Odjednom, znala je šta treba da radi. Morala je da mu olakša. Morala je sama da ga otera, jer je to ono što je on zaista želeo. Skupila je poslednje atome snage, nevidljivim štapićem sklonila slabost i progovorila tako da ne bi mogao da shvati koliko je glumila hladnoću.

– Najbolje je da odeš odavde. Ionako među nama ništa ne može da se popravi. Ja sam od tebe dobila šta mi je bilo potrebno. Nisam htela da se tako završi, ali nisam mogla da biram. Možda se završilo na najbolji mogući način za sve.

Podigao je glavu i s nevericom piljio u nju.

– Branka, ti to ozbiljno misliš?

– Da. Najozbiljnije. Molim te, sad idi.

– Nisi me nikad ni volela, zar ne?

Ćutala je.

– Reci mi!

– Idi odavde. Želim da spavam.

Proleteo je pored nje kao furija. Tresak vrata se nadaleko čuo. To je bio znak da može da plače.

27. Poglavlje

Narednog jutra jedva da je uspela da prikrije podočnjake puderom. Preskočila je doručak jer ju je želudac boleo od nervoze. Ušla

je u salu koja je bila namenjena za skupove. Nije mnogo gledala okolo, plašila se da ne ugleda Viktora. Ali znala je da je tu negde u blizini, prosto je osećala njegovo prisustvo.

Sela je u poslednji red. Ubrzo su se sve stolice popunile, lekari su bili tačni kao sat. Svi su delovali nasmejjano, kao da su došli na odmor, a ne na poslovni zadatak. Program je počeo predavanjem one bucmaste ženice koja im je delila program. Slušala ju je, ali nije uspevala da se koncentriše. Loša noć je uzimala danak, pa je Brankina koncentracija bila na vrlo niskom nivou. A onda je čula Viktorovo ime i postalo joj je jasno šta plastični hirurg traži na jednom takvom skupu koji ima veze s onkologijom i farmacijom mnogo više nego s njegovim zanimanjem. Predstavljen je kao novi direktor predstavništva velike farmaceutske kompanije za Srbiju. Njegova kompanija je bila spremna da prva probije novi lek na tržište ukoliko se pokaže da je zaista daleko delotvorniji od drugih. Branka je shvatila da mu je skandal u vezi s ocem promenio životni put i u tom smislu da više nije radio u svojoj profesiji, već se bacio na biznis. Pitala se da li mu je tako dobro, da li je bar u tome našao neki bolji smisao.

Pričao je smireno, zabavno, jasno. Svi su ga pažljivo slušali. A Branka ga je samo gledala. Upijala je njegove pokrete. Prepoznavala je njegove gestove. Nekad je znala šta će sledeće da uradi, kako će da se nasmeje, kojom rukom će da zamahne. Bilo je tako lepo i bolno gledati ga. A on nju nije ni mogao da vidi. Spustila se što niže u svojoj stolici, želeći da ga poštedi direktnih pogleda. Ovo je bilo njegovo vreme, a ona je tu bila uljez.

Prolomio se glasan aplauz kome se i Branka pridružila. Tada je Viktor najavio mladu damu iz Londona, jednu od najvažnijih osoba u kompaniji za koju Viktor radi. Videla je onu istu lepoticu koja je izašla iz lifta držeći njenog Viktora za ruku. Dakle tako, pomislila je, to je način kako se učvršćuje novi položaj! Znala je Branka da to iz nje progovara čista ljubomora, ali nije mogla sebi da pomogne. Devojka je govorila na engleskom, valjda se podrazumevalo da svi prisutni znaju engleski. Nju Branka nije slušala. Posmatrala je Viktora koji je sve vreme stajao u blizini mlade vlasnice i gledao nekud

u svoje cipele. O čemu li je mislio, pitala se Branka. Želela je da je potraži pogledom, ali njega više publika nije interesovala. Ili se i on sam plašio da ne sretne njen pogled.

Odahnula je kad se predavanje nakon dva sata završilo. Sledeće je zakazano za kasno popodne, pa je Branka prva pobegla iz sale.

28. Poglavlje

Probudila se. Pogledala je na sat i shvatila da je prespavala i ručak i popodnevno predavanje. Bilo je vreme za večeru. Obukla se na brzinu i strčala do restorana. Glad ju je sustigla kao divlju zver.

Bilo je mnogo ljudi koji su u to vreme večerali. Zauzela je isto sto kao i prethodne večeri, naručila je jelo i brojala kocke na stolnjaku sve dok nije poslužena. Ubrzo se restoranska sala napunila, pa je ostao samo jedan prazan sto, tačno preko puta nje.

I baš tada su ušli Engleskinja i Viktor. On je primetio Branku i pokušao da mladoj gospođici zakloni vidik na usamljeni prazan sto, ali bezuspešno. Viktor nije imao kud nego da sedne tu, Branki na nišan. A Branka se osećala neugodno. Nije želela da ih gleda, no nije mogla ni da bulji u tanjir. Ponekad bi joj oči odlutale u njihovom pravcu i obavezno se susrele s Viktorovim pogledom. Očito je Engleskinja bila zaljubljena u njega, jer ga je stalno dodirivala, zavodljivo mu se smešila i pokušavala da mu drži pažnju. No, svako sa strane bi mogao da primeti kako je Viktora zaokupljala žena koja je sedela sama, zbunjenog pogleda i užurbanih pokreta.

Branka je toliko bila ljubomorna i očajna da je u komadima gutala velike komade mesa. Čim je ispraznila tanjir, pobegla je glavom bez obzira. Rešila je da se odmah ujutru vrati za Beograd. Nije je bilo briga za prezentaciju, ionako ništa nije upamtila na prvoj, a drugu je prespavala. Neće imati ništa pametno da kaže Jovanoviću, može samo da zatraži brošure od one buckaste organizatorke i da se tako izvuče.

U sobi je popakovala stvari i sišla do recepcije kako bi se raspitala gde može da nađe organizatorku. Na svu sreću, ova je bila u holu i razgovarala s nekoliko ljudi. Branka joj se izvinila i zatražila

brošure, rekavši da ima privatnih problema zbog kojih ujutru hitno mora nazad za Beograd. Ženica je bila puna saosećanja i odmah je odjurila nekud, pa se za pet minuta vratila i natovarila Branku svakojakim materijalom. Branka se zahvalila i s olakšanjem vratila u sobu.

A ujutru, s prvim zracima zubatog jesenjeg sunca, napustila je Sarajevo.

29. Poglavlje

Kod zamenika je dobro prošla, naučila je brošure napamet tako da je sve znala o tom leku. Na svu sreću, niko nije imao želju da iz Sarajeva obavesti Ministarstvo kako se njihova službenica odjavila iz hotela dan ranije nego što je bilo planirano.

Trebalo je Branki vremena da se oporavi od susreta s Viktorom, pa je rešila da promeni svoj stav prema ljudima. Želela je da stekne prijatelje ili bar poznanike s kojima bi mogla da provodi slobodno vreme umesto da pati za Viktorom. Kao da ju je bog pogledao, u Ministarstvo je kao službenica došla mlada devojka od dvadeset pet godina, pegava i riđokosa, vesela, dobrodušna i otvorena. Majda je odmah sa svima sklopila prijateljstvo, pa i s Brankom. Počele su da se viđaju i van posla pošto su stanovale blizu. Majda je s roditeljima živela u prizemnoj kući u Zemunu. Zajedno su dočekale i Novu godinu u jednom novobeogradskom kafiću, gde je Branka upoznala i Majdinog dečka Miloša, a i njihove prijatelje. Počeli su da joj se udvaraju i neki momci koje su sretali dok su izlazili, a Branki je sve to prijalo, no nikome nije davala šanse. Jednom ju je Majda pitala zašto je tako nemilosrdna prema muškarcima.

– Kako to misliš nemilosrdna?

– Ne dozvoljavaš im ni da pokušaju da te osvoje. Tebi, kao, da smeta kad se sviđaš nekom muškarcu.

– Ne smeta mi, ali mi se ti muškarci ne sviđaju. Neću da im dajem lažnu nadu.

– Nemaju vremena da ti se svide kad nećeš ni da popričaš s njima. Da li si ti to imala neko loše iskustvo?

Tada je Branka prvi put nekome poverila sve detalje vezane za Viktora i nju. Majda je bila neverovatno uzbuđena nakon što je čula priču.

– Ti si luda! Kako si mogla da ga oteraš iz hotela? On je tražio od tebe da mu tad kažeš da ga voliš, tražio je razlog da ti oprost.

– Šta da mi oprost kad nisam kriva?

– U neku ruku jesi. Možeš da se ljutiš na mene, ali od tebe je potekla ta informacija, nenamerno, ali ipak od tebe. On je sahranio oca, misleći da si ga ti dokrajčila, ali je ipak došao na tvoja vrata da ti kaže da te voli. Kako si mogla da budeš tako surova?

– Ja sam mu olakšala! Ionako ima drugu, tu Engleskinju od koje, sigurna sam, ima koristi.

– Ko zna, možda je to samo avantura, možda je veza koju gradi jer je umoran od poraza. Nemoj tako... Ja mislim da bi bilo dobro da ga nazoveš.

– Ne pada mi na pamet!

Branka je bila uvređena ovim Majdinim rečima. Zar je moguće da niko sem nje same nije mogao da shvati da je i njoj bilo teško, a ne samo Viktoru?! Koliko god da je on propatio, i ona je. Oboje su bili žrtve grešaka svojih roditelja.

– Zar ćeš da dozvoliš da on do kraja svog života misli kako si ti jedna bezosećajna hohštaplerka?

Ovo ju je ubolo u srce. Do kraja života... Nije to želela. Htela je da bar jednog dana Viktor shvati kako je pogrešio što ju je tako brzo osudio.

– Jednom će mu se samo kazati da nije bio u pravu.

– Neće, Branka, neće. Za nešto moraš sama da se potruđiš, a ne da čekaš da ti samo padne s neba. Razmisli...

Tako se završio Brankin razgovor s novom prijateljicom, koji je ostavio mnogo dublji trag nego što je htela da prizna.

30. Poglavlje

Adam Čolić je smenjen. Izbori su bili pogubni za njegovu stranku, tako da je na njegovo mesto došao nov čovek, jedan od onih

koji misle da su svi ranije samo radili zlo, a on će nemilosrdno to da popravi, tačnije, počisti. Branku je i ovaj put zaštitio Jovano-vić, koji je, nekim čudom, ostao zamenik. Izgledalo je da ljudi ne žele njemu da se suprotstavljaju. Majda je dobila premeštaj u Zavod za transfuziju krvi, odnosno, spala je s konja na magarca. Branka ju je tešila, ali nije mogla da joj pomogne.

Proleće je donelo vest koja je uzdrmala Brankin život. Njena majka je umrla od iznenadnog izliva krvi u mozak. Jovanović joj je dao službeni auto da ode na sahranu. Braća su bila očajna, prvi put ih je videla da plaču. Čak i kad su bili deca, nikad nisu pokazivali tu vrstu slabosti. Otac se držao gordo, ponosno, kao da želi svima da pokaže kako muškarci moraju biti dostojanstveni. A Branka je samo osećala prazninu, dok od suza nije bilo ni traga.

Nakon sahrane otac ju je pitao kako je.

– Dobro sam, tata. A ti?

– Ne znam. Nisam još svestan da je nema. Čitav život je govorila kako će sutradan umreti, žalila se tako da sam već mislio kako će me sahraniti tim kukanjem, ali sad, kad je umrla, ne mogu da to prihvatim.

– Razumem te.

– A ti? Jel' sad možeš da joj oprostiš?

Branka se zamislila. Nije znala šta da odgovori. Viktor bi bio njen da majka nije umešala svoje prste. Možda bi i Mladen Lovrek poživeo duže. Ko to zna?!

– Iskreno, tata, mislim da sam joj odavno oprostila. Nisam je mrzela. Znam mnoge koje prezru ljude koje su jako voleli za tren oka. Ja... samo nisam želela da budem u njenoj blizini. Bojala sam se da bi opet mogla da me povredi.

– Mislila je da ti čini dobro.

– Da, u to sam sigurna.

– A ona je umrla s mišlju da je mrziš... I bilo joj je jako teško zbog toga.

Ova rečenica koju je otac izgovorio zazvučala je poznato. Kao da je već negde nešto slično čula. Pokušavala je da se priseti, ali trebalo je više od deset dana, pa da iz nekih tamnih, nepoznatih

dubina njene duše iskoči trenutak Majdinog i njenog razgovora. Da, užasno je do kraja života biti u neznanju da te neko ipak voli, uprkos svemu.

31. Poglavlje

Mogla je da ga pozove telefonom, ali se plašila da joj se ne bi javio. A opet, plašila se da se suoči s njim licem u lice. Trebalo je pogledati u one njegove oči i skupiti snagu za istinu. Predomišljala se danima. Čas bi uzimala telefon u ruke i gledala ga, čas bi se oblačila i izlazila na ulicu, odustajući u poslednjem trenutku i menjajući pravac svojih koraka. Znala je da je kukavica i to joj je padalo još teže. Majčina smrt je na nju uticala neobično – shvatila je da već sutra može biti kasno, ma šta da je u pitanju. Nije tražila od sudbine da joj vrati Viktora, čak je bila sigurna da je to nemoguće. Samo je želela da mu kaže istinu, čistu, bez rezerve, bez ponosa, bez inata ili bežanja. Htela je da i on zna koliko ga je volela.

Pozvala je Majdu, jedinu prijateljicu koju je stekla u Beogradu. Da, zahvaljujući njoj sad je imala krug poznanika, vikendom bi odlazila u neki beogradski lokal, gde je pripadala nekom. Ali samo je Majda mogla da zna šta Branka misli i oseća, samo se njoj poveravala. Sedele su u Brankinom malom stanu, na podu, kao devojčice koje dogovaraju taktiku osvajanja nekog dečaka.

– Ne znam šta da radim. Želim da ga vidim, želim da mu sve kažem, ali se bojim. Možda njega više istina i ne zanima? Možda želi da sve to ostavim na miru.

– Hajde jednom misli na ono što ti želiš i što je tebi potrebno.

– Meni je najpotrebnija čista savest.

– Onda to učini.

– Misliš?

Majda se nasmešila i klimnula glavom.

– Znaš da mislim. Ne volim kad su stvari nerešene.

– Ni ja... mada je nekad bolje pustiti ih da ostanu kakve jesu.

– Branka, čitav život ima da te proganja pitanje zašto nisi pokušala. Nemoj sebi to da dozvoliš.

– Da, u pravu si. Ne mogu ništa da izgubim. A kako to da uradim? Da ga nazovem?

– Nikako telefonom. To nije razgovor za telefon. Za takvu priču potrebna su četiri oka, mirna atmosfera.

Branka se setila kafane na keju.

– Da ga pozovem i zakažem mu sastanak tamo?

– To bi bilo dobro.

– A ako se ne pojavi?

– Ti ga svejedno čekaj.

– Da, još jedna noć čekanja nije ništa novo.

– Hajde, samo napred. Budi hrabra. Nazovi ga.

Majda je to rekla s takvim elanom da ju je Branka začuđeno pogledala.

– Ne misliš, pobogu, da ga nazovem sad?

– Da. Baš sad.

Majda joj je pružila telefon, a Branka nije smela da ga uzme.

– Nisam spremna. Ne sad.

– Onda nikad nećeš biti spremna. Nazovi ga. Hajde, prevaziđi taj strah.

– Ali dala si mi svoj mobilni...

– Nazovi s mog broja. Možda na tvoj neće smeti da se javi.

– Misliš, neće hteti?

– Ne, nego neće smeti. Možeš li da zamisliš koliko je tek za nje-ga iznenađenje kad bi shvatio da ga zoveš posle toliko vremena i one scene u Sarajevu? Bolje s mog. I budi kratka. Samo mu kaži gde i kad ga čekaš. Ništa više. Ne dozvoli mu da ima vremena da te odbije. Posle neka razmišlja.

– A za kad da mu zakažem sastanak?

– Za večeras. Nema čekanja.

Majda je zvučala autoritativno, kao da nema druge mogućnosti nego da učini ono što ona kaže. Tada je mlada žena dohvatila telefon. Okrenula je broj koji nikad nije izbrisala iz pamćenja. Zvonilo je dugo, nekoliko puta. Taman je želela da prekine, kad se začuo

Viktorov glas. Da je neko mogao da zaviri u Brankinu glavu tog trenutka, video bi tornada, kaos, potpuni nered izazvan tako poznatim glasom i ljubavlju koju je osećala prema tom muškarcu. Kad je progovorila, bila je tiha, skoro da samu sebe nije mogla da čuje.

32. Poglavlje

– Viktore, da li si u gužvi?

– Halo, ko je to?

– Ja sam... Branka.

– Molim? Ništa vas ne čujem. Možete li malo glasnije?

Morala je. Udahnula je duboko i povratila kontrolu nad glasom.

– Viktore, Branka je ovde.

Sad je on izgubio kontrolu. Čutao je taman toliko da bude i njoj jasno kako su mu se kolena odsekla pri pomenu njenog imena.

– Ti?

– Da. Možeš li da pričaš?

– O čemu?

Trudio se da mu glas ostane hladan koliko god je to moguće. Majda je mahala rukama, objašnjavajući drugarici da ne ulazi u priču, već da sve obavi onako kako joj je rekla.

– Imam mnogo toga da ti kažem, da olakšam dušu.

– Mene ne zanima tvoje olakšavanje.

– Volela bih da mi to omogućiš. Znam da ne mogu da se pozivam na neke stare dane, jer ti misliš da sam ih ja upropastila, ali mogu da te zamolim da se nađemo večeras u devet na starom mestu.

– Molim? Ne, ne dolazi u obzir. Nemam šta da pričam s tobom i sad ja tebe molim da me ostaviš na miru. Dovoljno je bola bilo u vezi sa svim što si ti dodirnula u mom životu.

To je tako surovo zvučalo da je Branka želela da zaplače odmah, da je i on čuje, da shvati koliko joj oštro sudi za nešto što nije želela da se desi. Ali Majda joj je stezala slobodnu ruku, davala joj snage da još nešto izgovori bez suza.

– Ja ću te čekati u devet.

– Nemoj, neću doći.

– Ipak ću čekati...

Prekinula je vezu. Tek tada su joj osećanja eksplodirala. Počela je glasno da rida. Majda ju je pustila jedno vreme, a onda, kad je Branka počela da smiruje, potapšala ju je po ramenu.

– Odlično. Uradila si to.

– On neće doći. Bože, koliko me prezire!

– Rekla si da ćeš ga čekati.

– Jesam, ali je on rekao da nema šta da priča sa mnom. On me ne želi u svojoj blizini.

– Ali ti ćeš otići i čekati ga.

Tada je Branka shvatila da joj prijateljica ne postavlja pitanje, već joj, na neki način, sugeríše.

– Ne pada mi na pamet da sedim u toj kafani kad znam da neće doći!

– Obećala si mu da ćeš ga čekati. Ispuni to obećanje.

– Ali zašto kad njega to neće zanimati da li sam sedela tamo u devet ili nisam?

– Zbog sebe to uradi. Bar ćeš znati da si pokušala sve.

I tad je Branka shvatila.

33. Poglavlje

Obukla je belu haljinu. Prvo je bila raspoložena za crnu, ali se u poslednji čas predomislila. Nije morala da izgleda kao udovica, iako se tako osećala. Doterala se i našminkala. Uradila je to zbog Majdine rečenice – da bar zna da je sve pokušala, čak i to da bude lepa iako je znala da se on neće pojaviti.

U kafanu je ušla tačno u devet. Bilo je više gostiju nego što je očekivala, a i želela. Svi su pogledali ženu u belom koja je, prilično zbunjena, sela sama za sto. Jedino joj je konobar mahnuo i pre nego što je prišao da je pita šta će da popije.

Naručila je vino. Rešila je da ne gleda na sat, nije imalo smisla. Kad bude popila svoju čašu, biće vreme da se ide. Nije gledala ni

ka vratima. Ponekad bi neko ušao ili izašao, ali bi Branka uspevala da odoli i da se ne ponada da će videti visokog muškarca koga je volela.

Nakon jedne čaše vina, naručila je i drugu. Ubrzo i treću. Tešila je samu sebe da joj je prijatno u toj kafani i da više i nema veze iz kog je razloga svratila.

Ali nakon pete čaše, već je osećala bol u stomaku. Najednom joj krenuše suze na oči. Priznala je sebi da se ipak nadala. Ipak se nadala da će on doći. Osramoćena zbog suza koje su neki gosti приметili i čak joj ponudili društvo, platila je račun i izašla na ulicu. Hodala je prema svojoj zgradi, a suze su tekle i tekle. Znala je da joj se maskara razmazala, da je prolaznici gledaju misleći da je reč o nekoj ludakinji, ali baš ju je bilo briga. Viktor nije došao.

Čula je zvonjavu telefona. Jedva je sabrala da taj zvuk dolazi iz njene tašne. Javila se. Bila je to Majda.

– Šta je bilo? Da li je došao?

– Nije... nije, Majda. Nije se pojavio. A čekala sam ga.

Majdi je sve bilo jasno čuvši plačljiv i razvučen glas drugarice.

– Gde si ti sad?

– Na ulici. Idem kući.

– Jesi li pila?

– Jesam. Mislila sam da sam se pomirila s tim da neće da me vidi, ali nisam... Bože, ubila bih se...

– Dolazim ispred tvoje zgrade za deset minuta. Čekaj me.

Branka je ćutala.

– Branka, čuješ li me?

– Da.

– Čekaj me. Odmah stižem.

34. Poglavlje

Uplašena da bi Branka u takvom stanju nešto stvarno mogla sebi da napravi, Majda je provela noć kod nje. Treznila ju je, tešila, zasmejala i plakala s njom. Ujutru je sve bilo po starom.

– Hvala ti što si me sinoć istrpela. Da tebe nije bilo, ne znam kako bih preživela.

– Nema problema, drugarice za to služe. Reci mi, da li si sigurno dobro?

– Ne znam. Daleko sam bolje nego sinoć. Ali u meni je mnogo, mnogo veća praznina nego ikad.

Majda je klimnula glavom.

– Da, to je to. Napokon si shvatila i prihvatila da je otišao iz tvog života.

– Misliš da to do sinoć nisam prihvatila?

– Svesno možda jesi, ali podsvesno nisi. Zato je taj odlazak na susret koji se neće desiti bio dobar, da napokon i podsvest prihvati da je Viktor prošlost.

– Više mi se sviđalo dok sam patila, dok sam bila bar puna nera-zjašnjениh, haotičnih emocija.

– Znam, sad si prazna.

– Potpuno. Bezvoljna, kao lutka.

– Potrebno je vreme da to prođe.

– Kako ti, Majda, sve to znaš?

– Imala sam i ja teške ljubavi. Hajde, kasniš na posao. Krećemo. Branka je tad shvatila koliko vredi prava prijateljica.

35. Poglavlje

Preživela je taj dan. A i sledećih nekoliko. Nije mislila o Viktoru, bar ne na način na koji je to radila od kad su se rastali. Sad je u njenoj glavi postojala jedna osoba iz prošlosti koju je sahranila, bez lika, bez emocija, bez pokreta – samo fotografija koja bleđi i koja nikad neće biti sklonjena iz foto-albuma.

Brat Vladimir joj je javio da se ženi. Dočekala je tu vest zaista radosno, jer je verovala da njega, kao ni mlađeg Bobana, nijedna žena neće naterati da stavi burmu i obaveže se do kraja života.

– Pa, čestitam, bato, ali kako to tako odjednom?

– Nećeš verovati, ali ova je prava. Došla je kao grom iz vedra neba. Ti znaš kako sam ja gledao žene i šta mislim o njima?

– Znam, zato me ova vest još više iznenađuje. Mora da je neka posebna.

– Nemaš pojma koliko je posebna. To je anđeo. Zaljubio sam se kao magarac i samo se zahvaljujem bogu što mi je omogućio da se sretnem i što se i ona zaljubila u mene.

– Jedva čekam da je upoznam. Čim budem imala malo manje obaveza na poslu, doći ću dole da je vidim. Baš sam sretna, bato, zbog tebe.

– I ja želim da ti nađeš nekog takvog.

Čuo je Vladimir kad je sestra progutala knedlu.

– Branka?

– Molim?

– Moram nešto da ti kažem... Dugujem ti izvinjenje.

– Za šta?

– Za ono... što se objavilo u novinama. Znaš da smo tu ja i Boban malo umešali prste. Majka nam se žalila da se viđaš s nekim sumnjivim lekarom i mi smo smislili kako da to prekinemo. Sad, kad sam našao moju Draganu, shvatio sam koliko smo pogrešili. Jesi li ga volela?

– Mnogo.

– Još ga voliš?

Čutala je. Na to pitanje nije imalo smisla odgovoriti.

– Mogu li nešto da uradim da vas pomirim?

– Ne, s tim je gotovo. Uradila sam ja sve što je u mojoj moći. Nije vredelo.

– Oprosti mi, molim te.

Već mu je odavno oprostila, kao i drugom bratu, kao i majci, kao i Viktoru. Samo sebi nije umela da oprostiti.

– Opraštam ti, bato. Naravno da ti opraštam.

36. Poglavlje

Nakon što je završila razgovor s bratom, pala je u depresiju. Pustila je muziku i kroz prozor posmatrala svetla grada. Pitala se da li će ikada u tom gradu sresti nekog svog anđela. To joj je delovalo

malo verovatno. Niko osim Viktora nije u njoj probudio ni slično osećanje. A imala je udvarače. Neki su bili uporni. I Majda ju je stalno upoznavala s novima, no oni su prosto bili oblaci u njenom životu. Činilo joj se da je imala najboljeg od najboljih, a izgubiti nešto tako vredno nije davalo puno optimizma da se može zadovoljiti nečim manjim.

U neko gluvo doba, kad je izgubila pojam o vremenu, zazvonio joj je mobilni. Trgla se iz svojih teških misli i nagnula se ka komodi na kojoj je aparat nemilosrdno zvonio. Nije ni pogledala ko je zove. Mogla je to biti Majda, a možda je brat nešto zaboravio da joj kaže.

– Halo?

– Branka? Nadam se da te nisam probudio ili prekinuo u nečemu?

Nije morao da se predstavi. Taj glas je vrlo dobro poznavala. U pozadini se čula muzika, neko slavlje, gomila raspevanih ljudi.

– Viktore?

– Izvini što zovem ovako kasno, ali... morao sam.

Prepoznala je pijanstvo u njegovom tonu.

– Pijan si?

– Nisam. Jesam. Malo sam popio. Imamo neku proslavu u kompaniji... Poželeo sam da te nazovem...

– Mene?

– Da... tebe. Samo tebe.

Zatvorila je oči. Zamislila ga je kako stoji ispred neke bučne sale, naslonjen na zid, s razvezanom kravatom i otkopčanom košuljom, možda malo raščupan i zajapuren u licu, a prokleta privlačan. A onda se zapitala da li ga u sali čeka ona Engleskinja, lepa suvlasnica, devojka koja mu je po meri u svemu i koja ga zasigurno neće razočarati kao što ga je razočarala ona ili njegova prva žena.

– Lepo... ali sigurna sam da je to samo trenutak slabosti.

– Ne znam šta je, ali ne mogu ovo više da izdržim. Pravim se da mi nije ništa. Pravim se mesecima da ne postojiš, da si za mene mrtva. Ali nisi. I ne znam hoćeš li ikada biti.

Bolele su ove reči.

– Šta hoćeš od mene? Molila sam te da se vidimo, samo da bih ti rekla da si pogrešio u nekim stvarima, kao što sam i ja u nekim drugim. Mi smo bili kosmička greška, ali sam pokušala to i tebi da dokažem. Nisi došao.

– Čekala si me?

– Da. Rekla sam ti da ću te čekati.

– Dokle radi ona tvoja kafana?

Ovo pitanje je delovalo kao neka šala. Šta on to radi? Zove je pijan u pola noći i pita je da li radi kafana gde je doživela i lepe i one najružnije trenutke s njim?!

– Verovatno radi. Sve kafane rade do sitnih sati.

– Biću tamo za dvadeset minuta.

– Šta?

– Biću tamo. Dođi i ti.

– Neću. Viktore, neću.

– Čekaću te.

Prekinuo je vezu. Branka je i dalje gledala kroz prozor.

37. Poglavlje

Nije se makla narednih dvadeset minuta. Ako je ona jednom mogla da čeka i da se slomi, može to i pijanom Viktoru da se desi. On će to preživeti i sam, bez prijatelja kao što je Majda. On ima Engleskinju, i ko zna koliko još žena.

Svetla su se odjednom pogasila, kao da je neko moćan s neba dunuo na grad kao na rođendansku tortu i pogasio sve svećice. Nakon samo nekoliko minuta svetla su se opet pojavila. Nestala je struja, desio se neki kratak kvar. Ali u Brankinoj glavi to je izgledalo drugačije, znak da mora da ustane. Panično je pogledala u mobilnom vreme kad je imala poslednji poziv. Prošlo je dvadeset pet minuta. Do kafane, trkom, bilo je potrebno bar još pet. Obula je patike, ne obraćajući pažnju što na sebi ima gornji deo pidžame i smešnu trenerku razvučenu na kolenima.

Ulice su bile puste. Trčala je kao luda. Činilo se da se kafana izmestila, da je negde pobegla, da su je đavoli sakrili.

A onda ju je našla. Utrčala je unutra. Dva ljubavnička para su je pogledali kao da je ušla avet, pa tek kasnije počeli da se smeškaju. Branku to nije zanimalo. Gledala je po kafani, kao da je puna gostiju, a ne prazna, pred fajrontom. Konobar ju je prepoznao i prišao.

– Dobro veče. Tražite nekog?

– Da. Jednog visokog muškarca, lepog, tamne kose...

– Bio je tu jedan gospodin, ali je otišao pre pet minuta.

Nije stigla ni da se zahvali konobaru, a ponovo se našla na ulici. Gledala je oko sebe, a onda se spustila na prvi stepenik i zaronila glavu u šake. Zakasnila je, prokleta bila!

Tad je shvatila da neko stoji iza nje. Bio je to Viktor, baš onakav kakvog ga je zamislila u svojoj glavi – razbarušen, crven u licu, s otkopčanom košuljom, privlačan. Seo je pored nje.

– Nisi otišao?

– Ne. Samo sam morao da izađem iz kafane jer me je suviše podsećala na tebe.

Dah mu je mirisao na viski, ali to joj nije smetalo. Smešio se. Opet je videla taj njegov osmeh koji ju je oborio s nogu. Dugo ga nije bilo.

– Dokle bi čekao?

– Do jutra.

– Do jutra?

– Da. Toliko sam želeo da te vidim.

– Zašto, kad se nisi pojavio kad sam te zvala?

– Ne znam... možda sam tad mislio da mogu bez tebe.

– A večeras si popio, pa ti se čini da ne možeš?

– Ne. Večeras sam samo viskijem probudio zver.

– Zver?

– Da. Ljubav koju osećam prema tebi je zver. Krvoločna zver. Znaš onu devojkicu s kojom sam bio u Sarajevu?

– Engleskinju?

– Da. Bio sam zaručen s njom.

Branka je progutala knedlu.

– Čestitam.
– Pre neki dan sam prekinuo zaruke.
– Zašto?
– Zbog zveri o kojoj ti pričam. Spavao sam pored nje, a sanjao tebe.

– Bože! Viktore, moraš da znaš istinu. Nisam ja htela da nešto izađe u javnost. Čak je moja ljubav prema tebi bila jača od morala koji me je mučio da zaštitim i da, na neki način, osvetim, Radmilu Trnavac. A i u hotelu, u Sarajevu, nisam bila iskrena... htela sam da te poštedim sebe... a patila sam... prokleta sam patila. I sad patim. I patiću dok sam živa.

– Pssst!

Stavio joj je prst preko usana.

– Ne želim da slušam o prošlosti.

– Ali moraš znati...

– Sve znam. Oduvek sam znao. Ali i ja sam poklekao moralu koji me je terao da nekoga ko je pokrenuo lavinu koja je zatrpala mog oca mrzim.

– Ja nisam ubila tvog oca!

– Znam i to. Samo, kad izgubiš nekog koga si toliko voleo i poštovao, nekog tako bliskog, tražiš opravdanja za to što se desilo. On je bio bolestan. A i svestan je bio da nosi žig Radmile Trnavac, za koju nije bio kriv. Kriv je samo zbog svog neograničenog poverenja u mlade ljude koji dolaze, u lekare koji su tu da ga zamene. Svi smo mi napravili greške iz nehata. Mislim da je vreme da ih zaboravimo.

Usne su im polako išle u susret. Sva praznina je počela da se popunjava. Onog trenutka kad su se poljubili nestalo je ponovo struje, ali u Brankinoj duši upalilo se svetlo koje nije želela više nikad da izgubi.

Gradom je zaduvalao jak vetar, ali dvoje mladih, ljubavi željnih ljudi sedeli su pored jedne zemunske kafane, na stepeniku i ljubili se bez prestanka. U Čupriji je Radmila Trnavac ležala u naručju svog muža, srećna što ga ima. Dva groba, Mladena Lovreka i

Brankine majke, bila su prekrivena cvećem. A neki drugi ljudi su pravili neke druge kobne greške.

